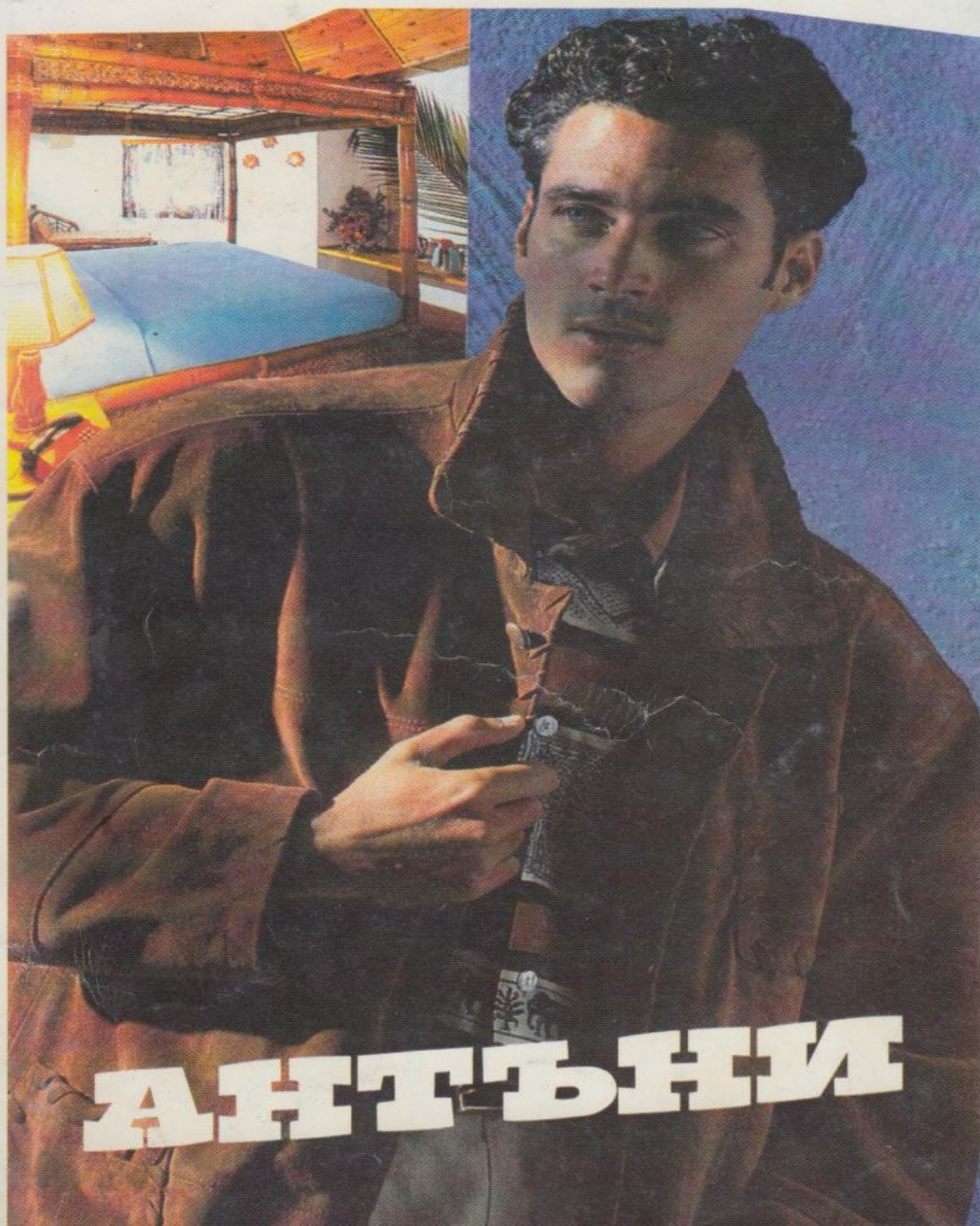

ЛЮБОВНИ РОМАНИ

10

С ИМЕНА НА МЪЖЕ

ХЕЛЪН ДЪГЛАС

АНТЪНИ

ХЕЛЪН ДЪГЛАС АНТЪНИ

Превод: Анелия Нанова

chitanka.info

Очарователният нюйоркчанин Антъни Бридж е изпратен от престижна туристическа фирма да оглави филиала и на Вирджинските острови. След задължителните сутрешни кросове в Сентръл парк и след убийствения грохот на огромния град, той сякаш попада в съвсем друг свят. Тук покоят е величествен, морето и небето вечно сини, а любовта е просто форма на живот...

I

— Наложително ли е, мис Марсиа?

Томас въздъхна, свали с театрален жест сламената си шапка и продължи да стои под палмата. С пъшкане и охкане като стогодишен старец обърса потта от челото си и нахлупи отново капелата върху вече посивялата си къдрава коса.

— Вижте, мис Марсиа, слънцето пече толкова силно, а освен това е ужасно горещо. Защо не оставим обиколката за довечера?

Томас бе домашният прислужник на Марсиа Мермелщайн.

— Много просто — отвърна му тя с онзи мек тон, с който като психиатър винаги успяваше да успокои превъзбудените си пациенти. — Защото довечера пък ще кажете, че е безсмислено да се обикаля в тъмното.

Той я погледна хитровато.

— Точно така, мис Марсиа. Кой оглежда в тъмното имението си, за да установи какво трябва да се поправи или да се купи? Никой!

Марсиа пристъпи напред и дългата ѝ руса коса блесна като злато под слънчевите лъчи.

— Именно затова ще го направим сега. Е, да тръгваме...

Думите замръзнаха на устата ѝ, като видя как прислужникът ѝ, стенийки, се строполи на земята, затвори очи и остана неподвижен с полуотворена уста.

— Станете, Томас! — заповяда му тя. — И престанете да пъшкате! Не сте сърдечно болен и не страдате от белодробни заболявания. Нали миналата седмица ходихте на лекар.

— И лекарите понякога бъркат — мърмореше мъжът, който още преди Марсиа да наследи имота от баба си, вършеше всичката работа сам.

— Освен това знаем, че сте едва на петдесет — нареждаше Марсиа неумолимо. — Видях документите ви, когато разглеждах книжата по наследяването.

Томас отвори само едното си око и продължи да изпробва търпението ѝ.

— Какво знаете вие, северноамериканците, за живота на Карибските острови? Съвсем нищо! Ако в Бостън, откъдето сте дошла, в паспорта на някого пише, че е на петдесет, той със сигурност е на толкова. Но тук това съвсем не означава, че наистина е на петдесет. Той може да е, но може и да не е — отвори и другото си око и погледна към небето. — Само този горе знае съвсем точно.

Професията на Марсиа бе такава, че бе свикнала да контактува с конфликтни хора. И сега успя да запази търпението и спокойствието си.

— Е, добре, нека бъде по вашему, Томас — едва забележимо се усмихна, като видя облекчението, което се изписа на покритото му с многобройни бръчки лице. — Тогава ще спазвам принципите на Вирджинските острови. Когато в Бостън дойде време за заплата, всеки служител си я получава. Но когато на Св. Томас дойде време за заплата, това съвсем не означава същото. Служителят може да я получи, но може и да не я получи — тъмносините ѝ очи се насочиха нагоре. — Само този там горе знае това съвсем точно.

Томас сбърчи недоверчиво вежди.

— Няма да постъпите така, мис Марсиа! Вие не! — Погледа я няколко секунди. — Или греша?

Лицето ѝ остана каменно и той неохотно и въздишайки се изправи.

— Баба ви беше по-добра. Никога не обикаляхме имението. Седеше си на терасата и съзерцаваше морето.

— Баба ми беше на осемдесет и не можеше да се движи — напомни му Марсиа. — А аз съм на двайсет и осем и съм в отлична форма. Моля, ако нямате нищо против — посочи му ширналия се пред тях бряг.

Томас направи недоволна гримаса, но все пак бавно се потътри надолу към плажа.

Марсиа искаше да побързат, тъй като имаше да върши куп други неща. Очакваше пациенти, а освен това трябваше да отдели време и за книгата си. Последната, в която бе описала методите си за контактуване с болните, беше публикувана в Бостън. Там живееха родителите ѝ и именно те я бяха свързали със специализираното

издателство. Сега пишеше роман, чието действие се развиваше на Вирджинските острови и по-точно на остров Св. Томас, където се намираше и имението ѝ.

— Всъщност, знаете ли, Томас, защо не съм ви уволнила досега? — подхвърли тя през рамо. — Защото знаете толкова много за острова, за жителите му и за тяхното минало.

— Правилно!

Томас я настигна бързо и я погледна така разпалено, че бръчките му — резултат на прекалено много пикантни удоволствия, слънце и жени — мигновено изчезнаха.

— Нека седнем на сянка и ще ви разкажа някоя интересна история.

Той стисна устни, като видя, че Марсиа продължаваше да крачи.

— При тая горещина... чувствам се отпаднал и...

Тя не обръщаше внимание на бръцолевенето му и му възлагаше задачите една след друга: да почисти брега, да отреже няколко изгнили клони на старите дървета в парка, да поправи прозорците на павилиона. Най-после пое обратно към голямата къща, обитавана само от нея, Томас и икономката.

— Миналата седмица ви поръчах да поправите покрива. Готов ли е? — попита Марсиа, без надежда да чуе положителен отговор.

Томас кимна гордо.

— Разбира се, мис.

Тя тъкмо влизаше в стаята. Отговорът на прислужника я накара да се обърне замаяна.

— Вие... вие наистина сте го...

Томас свали отново сламената си капела и прокара ръка през разрошената си коса. Детинска усмивка озари загорялото му лице.

— Да, мис Марсиа. Две години преди да почине, вашата баба ме помоли да поправа покрива и онзи ден си помислих, че бих могъл да изпълня желанието на старата лейди. И така, покривът вече е поправен. Баба ви беше страхотна жена.

Марсиа си пое дълбоко въздух.

— Значи изобщо да не се надявам, че днешните ми поръчки ще бъдат изпълнени в близките две-три години. Или може би ще чакате и аз да почина?

Томас нахлупи шапката си и отвърна обидено:

— Не бива да ми се подигравате, мис Марсиа! Ако в Бостън възложите нещо на някого...

— Знам как е в Бостън — прекъсна го тя. — А след двете години, които прекарах тук, започнах постепенно да схващам как е и на Карибите. С божията помощ дори се научих да спазвам тукашните обичаи. Бавно и неохотно, но сигурно!

— Това е добре — заключи Томас и излезе.

Мисис Хайнкъл се облегна на верандата на малката си къща и зарея поглед към морето. Беше прекрасен слънчев следобед — време точно за чай по разбиранията на англичаните или за следобедното кафе — бразилски обичай, приет от американците. Мисис Хайнкъл наля в силното си кафе малко карибски ром — първо, защото Вирджинските острови се намираха на Карибите, и второ, защото прекалено много обичаше ром. После разгърна новия брой на „Скандал“, клюкарски вестник, който получаваше направо от Щатите. Предпочиташе именно него единствено заради факта, че с всяка изминала година ставаше все по-любопитна, а сега беше на около осемдесет.

Всеки път, когато получаваше „Скандал“, тя поклащаше глава, възмутена от това, че тук, на островите, не всеки може да си купи такова ценно журналистическо произведение. Обикновено изпиваше кафето си само докато го прелистеше. До следващия брой имаше на разположение цяла седмица, през която прочиташе подробно всяка статия за най-красивите, най-известните и най-интересните хора в света.

Тъкмо отпиваше за втори път от кафето си, когато на четвърта страница видя новината на годината: „Силвия Мендоса — легендата на американското кино — ще прекара почивката си на Вирджинските острови. Така съобщиha информационните ни агенти от Св. Томас. Почти забравена днес, в миналото тази жена предизвикваше най-големите скандали между филмовите звезди. За Силвия Мендоса четете в следващия брой, където ще ви представим пикантни подробности и шокиращи разкрития. «Скандал» не щади никого! «Скандал» разобличава всичко! Не пропускайте следващия брой“.

Мисис Хайнкъл пусна вестника и сълзи на въодушевление се появиха в очите ѝ.

— Силвия Мендоса — шепнеше тя благоговейно. — По-стара даже от мен... но филмова принцеса... не, кралица на киното, точно така, истинска кралица на киното.

Чувстваше, че ѝ предстои най-вълнуващият момент от живота ѝ. А той дори беше започнал...

Марсиа Мермелщайн гледаше безкрайно дългия списък с покупки и клатеше глава.

— И всичко това трябва да купя от града, така ли, Лизи? — обърна се тя към икономката си. — Та то би стигнало на многочленно семейство за десет месеца! Сигурна ли сте, че наистина ви е необходимо?

Лизи скръсти ръце и я погледна.

— Защо да не се позапасим малко?

— Но вчера бяхте в града с колата. Защо сама не купихте тези неща?

Лизи се усмихна невинно.

— Как бих могла да знам вчера, че днес ще имаме нужда от запаси?

— А днес вече знаете, така ли? — попита Марсиа подозрително.

Лизи бе четирийсетгодишна. На младини я наричали „мис Свян“, но според Марсиа и най-големият ласкател не би имал основание да я назове така. По-точно казано, Лизи съвсем не бе света вода ненапита.

— И бих ли могла да узная как ви дойде наум всичко това? — Изумлението ѝ растеше все повече. — Морска сол, лопата за сняг, луга... За какво, по дяволите, са ни тези неща тук, на Карибските острови?

— А защо да ги нямаме?

Гласът на Лизи издаваше несигурност. Тя седна бавно на един от фотьойлите в дневната.

Марсиа потисна раздразнението си, спомняйки си уважението, с което баба ѝ се отнасяше към нея и Томас, и продължи да чете списъка:

— Джобни фенери, одеяла, батерии... Какъв е този списък?!

— Не ви ли казах, мис Марсиа?

Лизи скочи пъргаво и с бързи крачки излезе от стаята.

Марсиа се облегна и се загледа към обляния в слънчева светлина парк. За разтоварване препоръчваше на пациентите си да съзерцават поля, дървета, морската шир, но при нея този метод не помагаше. Гледайки поляната, се сещаше, че Томас трябваше да е окосил райграса преди две седмици. Клоните на дърветата се поклащаха от лекия бриз и засилваха вътрешното ѝ беспокойство, а шумът на морето предизвикваше желанието ѝ една огромна вълна да залее цялата къща и да отнесе със себе си този непрекъснато нервиращ я персонал.

„Аз съм психиатър — напомни си тя. — И един психиатър не бива да осъжда другите, а да се опитва да ги разбира. Един психиатър трябва за всичко да намира решение.“

— Ето! — Лизи се върна и гордо изпъчена ѝ подаде малка орфана брошура. — Тук! „Необходими запаси, които всяка практична домакиня трябва да притежава“ — усмихна се доволно. — Аз не съм домакиня, но съм икономка, а една икономка е донякъде домакиня, първо, защото също е жена, и второ, защото и тя поддържа домакинството...

— Лизи!

Марсиа мислено си повтаряше, че е добър психиатър, който се опитва да разбере всички, който не бива да осъжда, а да бъде преди всичко търпелив...

— Лизи, това е „Алманах на фермерките от Аляска“, година хиляда деветстотин петдесет и първа! Какво общо имаме ние с Аляска?

Лизи щракаше смутена шнолата на косата си.

— Това, което е добро на Аляска, не би било лошо и за нас, не мислите ли?

— Не, Лизи, в никакъв случай!

Стиснала зъби, Марсиа скъса ядосано списъка. „Психиатрите запазват спокойствие каквото и да се случи!...“

— Какъв късмет, че не сте отишла сама в града с този списък. Мистър Огден щеше да направи всичко, което е по силите му, и да намери лопата за сняг и морска сол. И без да му мигне окото, щеше да изпълни тези поръчки, така както би направил всеки загрижен за клиентите си търговец.

— Мистър Огден от супермаркет „Огден“ ли? — Лизи сияеше.
— Мислите ли, че мога да опитам при него?

— Не! — извика Марсиа измъчено.

„Психиатрите винаги успяват да се владеят, но...“

— Забравете този проклет списък! Нямаме нужда от запаси! И бих искала да знам защо на всеки въпрос ми отговаряте с контравъпрос!

— А как да ви отговарям, като все има какво да ви питам?

Марсиа затвори очи. Беше психиатър, но бе и жена — следователно и човек, а хората имат нерви, които все пак могат да се опъват до определена граница. Усещаше, че този предел приближава.

— Почистихте ли кабинета ми? Бях ви поръчала и да лакирате етажерките в кухненския килер.

Ефективен метод в психиатрията бе да се сменя темата на разговор, като по този начин пациентът често биваше измъкван от някоя конфузна за него ситуация. Марсиа гледаше изпитателно съвсем безпомощната физиономия на икономката и изобщо не вярваше, че при нея този изпитан метод би имал резултат.

— Аз... трябвало е да лакирам етажерките в кабинета ви и да почистя кухненския килер?

Лизи дърпаше толкова силно шнолата на косата си, че Марсиа не би се учудила, ако свали скалпа си и го развее като току-що спечелен трофей. Или казано по-точно, Марсиа изпитваше непрекъснато нарастващо желание собственоръчно да дръпне шнолата на Лизи толкова силно, че да я скалпира и да развее трофея си.

— Кой дявол ме накара да изпълня условието в завещанието, според което трябва да задържа досегашния персонал? — мърмореше си тя със стиснати от гняв устни.

— Защото иначе нямаше да получите наследство — отвърна Лизи рязко.

Марсиа мислено се зарадва на успеха, че поне не получи в отговор поредния контравъпрос. Погледна часовника си. След час имаше пациент, а ненавиждаше миризмата на прясна боя. От друга страна, знаеше от опит, че пациентите на един психиатър или терапевт очакват всичко да е по стандартния начин, затова и дума не можеше да става за терапия извън кабинета. С ужас си спомни пациентката, страдаща от мания за власт, която в кабинета бе послушна, а при една

разпускаща разходка в парка непрекъснато ѝ нареждаше да върши какви ли не градински работи.

— Лизи, идете веднага в кабинета ми и отворете широко всички врати и прозорци. Тръгнахте ли?

Икономката кимна.

— И вратите на картотечните шкафове ли? А този със сувенирите от университетските ви години?

Марсиа въздъхна и подпря с две ръце главата си.

Мисис Хайнкъл все още не можеше да повярва сполетялото я щастие. Силвия Мендоса, нейната кралица Силвия, тази от нашумелите преди години плакати щеше да идва на Св. Томас! Каква чест! По този повод си наля още една чаша кафе, в което сипа порядъчно количество карибски ром, и вдигна тост.

— За теб, кралице Силвия! — изпи наведнъж питието и в следващия момент се строполи бавно на земята с блажена усмивка. — Кралица Силвия ще идва! — шепнеше тя все още, когато съседката ѝ я намери в същото това положение, чудейки се какво толкова я е развълнувало, за да получи поредния си сърдечен пристъп.

Веднага телефонира.

— Кралица Силвия ще идва! — продължаваше мисис Хайнкъл, дори когато санитарите я слагаха на носилката.

— Дрънка втели-некипели — каза вяло единият от тях и се обърна към шофьора. — Слушай, Марк, ако жена ми те покани на вечеря, измисли си достоверно оправдание. Дали ѝ някаква нова рецепта, по която готви седем дни в седмицата. Има ужасен вкус. Съветвам те, не идвай на вечеря!

Линейката влезе с надута сирена в болницата.

— И каква е рецептата?

— Някакво странно рагу.

Санитарят поклати глава и слезе. Свалиха носилката с лежащата на нея мисис Хайнкъл, за да я предадат в сигурните ръце на сестра Ада.

— Кой е дошъл?

Сестра Ада — едра, пълна и грубовата жена — усърдно забута количката към спешното отделение.

— А, нова пациентка! Добре дошла! Не се притеснявайте, ние ще се погрижим за всичко.

— Не се притеснявам! — шепнеше мисис Хайнкъл. — Просто се радвам за кралица Силвия, която ще прекара почивката си тук, на Св. Томас...

Сестра Ада, страстна читателка на клюкарските вестници, които се продаваха на Вирджинските острови, и която непрекъснато предлагаше на пациентите си разни любопитни новини, се ококори.

— Шведската кралица Силвия и крал Густав ли? — попита въодушевено, но мисис Хайнкъл не ѝ отговори.

Тя отново бе загубила съзнание с озарено лице.

Лизи въведе новата пациентка в кабинета на Марсиа, в който, въпреки отворените прозорци, ужасно миришеше на прясна боя.

— Направих каквото ми наредихте, мис Марсиа — заяви Лизи гордо и побърза да излезе.

Марсиа не отвърна нищо. Опитваше се да вземе вазата от етажерката. Тя обаче не помръдваше. Беше залепнала за пресния лак, както и всички книги, справочници, бюста на Зигмунд Фройд и бялата ѝ дамска чанта.

— Мисис Елвира Франклин, нали? Аз съм доктор Мермелщайн, но ме наричайте просто Марсиа. — Тя пое протегнатата слаба, кокалеста ръка на посетителката. — Седнете и говорете с мен откровено като с най-добрата си приятелка.

Мисис Франклин въздъхна унило.

— Не говоря повече с най-добрата си приятелка, защото и тя не вярва, че съм Бо Дерек^[1].

Марсиа огледа невзрачната си пациентка.

— Аха, разбирам... — Истината бе, че в момента разбираше приятелката ѝ, а не нея. — И как ви хрумна, че сте Бо Дерек?

Елвира Франклин отново въздъхна.

— И един терапевт трябва да признава собствените си слабости. Ако имате нужда от очила, купете си и ги носете. Тогава не бихте ми задавала такива глупави въпроси!

Вратата се отвори и влезе Лизи, балансирайки с поднос в ръце.

— Ето и поръчаното кафе — оповести радостно.

Марсиа ѝ беше страшно благодарна, че я спаси от неловката ситуация и въобще не ѝ обясни, че не е поръчвала никакво кафе.

Икономката излезе, Марсиа наля в двете чаши, но мисис Франклин продължаваше да я гледа враждебно.

— Имайки предвид силното ви късогледство, за отбелязване е фактът, че сервирахте така добре.

— Въпрос на практика.

Марсиа отпи глътка, загледа се в чинийката пред себе си и каза доста смутено:

— Какво ли е сложила в кафето... как ли го е направила всъщност?

После вдигна очи и устоя на изпитателния, втренчен поглед на пациентката.

— Щом смятате, че сте Бо Дерек, тогава какъв е проблемът, за който мога да ви помогна?

Хубавото кафе явно умилови Елвира Франклин.

— Съпругът ми се казва Джо Франклин, но като Бо Дерек аз съм омъжена за Джон Дерек. Но Джо не иска и да чуе за това. Трябва да ми помогнете, като убедите мъжа ми, че не е мой мъж.

Марсиа изпи до дъно кафето си и тъй като не знаеше какво да прави, каза това, което винаги казваше в такива случаи:

— Проблемът ви е доста интересен, Елвира. Наистина много интересен...

[1] Известна филмова актриса. — Б.р. ↑

II

Антъни влезе в офиса и усмихнат се обърна учтиво към сивокосия мъж:

— Мистър Паркър? Джошуа Паркър? — И след утвърдителното му кимване поясни: — Аз съм Антъни Бридж и трябва да приема това бюро!

Сивокосият стана рязко от стола си и по вида му пролича какъв товар пада от плещите му.

— Антъни Бридж! Слава богу, най-после дойдохте! Очаквах ви с такова нетърпение. Ето, всичко вече е във ваши ръце, желая ви успех!

— Момент, не бързайте толкова. — Антъни се опита да го спре. — Поне ме запознайте със ситуацията. Центърът в Ню Йорк ме уведоми, че държите всичките Вирджински острови.

Джошуа Паркър потупа една картотека пред себе си.

— За всеки остров — отделно чекмедже — отвърна с тон на екскурзовод, който развежда групата си възможно най-бързо през някакви археологически останки, за да отиде да обядва. — Тук са адресите на къщите, които нашата ВИП^[1] агенция наема. — Посочи към друг шкаф. — Тук пък са картотеките на всички ВИП, които чрез нас са наемали квартири на островите. Отбелязани са техните желания и препоръки.

Паркър си пое дълбоко въздух.

— Разбира се, дискретността е задължение номер едно за нас, в противен случай такива известни личности не биха се обръщали към нашата агенция. А тук... — Той отвори някаква врата зад себе си, която разкри преддверие с множество куфари. — Това е апартаментът, собственост на бюрото, от този момент е на ваше разположение. Моят багаж е опакован. Успех!

Антъни успя да задържи предшественика си секунда преди да излезе с багажа си.

— Паркър, почакайте!

От здравата му мускулиста ръка нетърпеливият Джошуа не успя да се отскубне и трябваше примирено да спре.

— Защо бързате да избягате? Да не сте обрал фирмената каса? — Антъни смекчи думите си с лека усмивка. — Или сте набил последния ВИП?

Паркър въздъхна с досада и посочи през прозореца към жарещото слънце.

— Тук съм от десет години, приятелче. Десет години слънце, синьо небе, синьо море! Нито веднъж поне малка буря. Не мога повече. Но най-после, най-после ще се сбъдне мечтата на моя живот. Отивам в Северна Канада, където девет месеца в годината има сняг, където е студено, ветровито и почти няма лято! — В очите му проблеснаха пламъчета, доказващи искреността на думите му. — Където няма палми и плажове! Не бих останал нито минута повече тук, разбирате ли ме?

Антъни кимна.

— Ще се пенсионируете, значи? Не сте ли твърде млад все още?

Паркър се засмя.

— Ще открия туристическа агенция. „Почивка на слънце! Всеки северноканадец трябва поне веднъж в годината да напусне тази студена страна без слънце и с много сняг и да посети Карибските острови.“ Точно за това ще се погрижа аз.

— Тогава ви пожелавам успех, мистър Паркър, и... — Антъни трябваше да отдръпне ръката си, тъй като предшественикът му вече беше грабнал куфарите си и напираше да излезе.

Клатейки глава, затвори след него вратата и се зае с изучаването на новото си поле за действие.

— Знам това от сигурен източник. — В знак на потвърждение сестра Ада вдигна дебелиите си склучени вежди. — Ще идват на Св. Томас!

Сестра Беа изключи кафемашината и подаде една чаша на колежката си.

— Не ти вярвам. Ако беше така, щеше да пише в местния вестник.

Сестра Ада се наведе напред, при което пластмасовият стол изскърца жално под тежестта ѝ.

— Глупости! Една кралица и един крал пътуват винаги инкогнито. А тази мисис Хайнкъл не би издала нищо, ако не беше получила сърдечен пристъп. Сега отново е добре и не обелва нито дума за това.

— Кралица Силвия и крал Густав от Швеция? И точно на нашия остров? — Сестра Беа поклати недоверчиво глава. — Не, не, все щяхме да прочетем някъде.

— Но те идват тайно, миличка — мърмореше Ада. — Само си представете! Шведското кралско семейство на нашия остров!

— Ако имаме късмет, ще получат слънчев удар и ще ги настанят в нашата болница... — Устните на Беа се изкривиха в садистична усмивка. — Все още не съм обслужвала такива високопоставени лица.

— Какво щастие за тях! — отбеляза сестра Луси подигравателно.

— Във всеки случай, трябва да си държим устите затворени, иначе ще провалим почивката на величествата — заключи Ада.

— Ще мълча като риба — обеща сестра Беа и излезе от стаята.

В следващия момент вече вървеше под ръка със случайно срещнатата старша сестра.

— Нямате представа каква тайна новина се носи из болницата. Шведското кралско семейство...

А още същата вечер сестра Луси направи сърдита муцунка, когато главният лекар започна да се облича в малкия ѝ апартамент.

— Не съм сладко глупаче! Знам повече, отколкото ти и жена ти, взети заедно. Първо, знам, че я лъжеш, когато си с мен, а жена ти не знае. И второ: знам нещо за шведското кралско семейство, което ти не знаеш...

Сестра Ада тъкмо започваше да се отчайва, че няма с кого да сподели сензацията, когато реши, че би могла да отиде до денонощно отворения супермаркет близо до болницата. С две пакетчета какаови целувки тя срещна на касата съседката си и за да избегне възможната забележка за голямото количество калории, попита бързо:

— Чухте ли за посещението на кралското семейство? Знам от висшите кръгове...

Не само съседката, а и управителката на супермаркета, която се оказа наблизко, слушаха с интерес, като последната дори започна да

проверява по рафтовете дали имат шведски стоки.

Антъни Бридж отвори очи, удари с юмрук будилника и стана рязко с мисълта за предстоящия напрегнат ден. Но само след миг въздъхна и легна отново. Спомни си, че вече не е в Ню Йорк, а на Карибите.

„Там е съвсем различно, момчето ми — предупреждаваше го шефът му в Ню Йорк. — Нищо не върви по график и не става според плановете. Всичко е спокойно. Уговорките за определен час означават само, че става въпрос за среща през този ден, и ако имаш късмет, на уговорения остров, а не на някой друг. Изобщо нещата се вършат спокойно и невъзмутимо.“

Антъни реши да се вслуша в тези съвети, още повече че лекарят му беше заявил ясно и категорично: „Засега сте здрав, но ако не намалите темпото си на живот, скоро ще грохнете“.

„На Карибите само едно трябва да е абсолютно перфектно — специално бе подчертал шефът. — А именно нашата посредническа дейност. Съществуваме заради точността си и доверчивостта към нас. Следователно, когато обслужвате ВИП, това означава, че трябва да действате с бързината, прецизността и увереността на нюйоркски уличен престъпник, т.е. да не издавате нищо, но и да не пропуснете нещо. Вземете за пример тези хора, те трябва да са образец за нашия професионален живот.“

Антъни сладострастно протегна спортното си, добре тренирано тяло. Ако беше в Ню Йорк, вече щеше да е изминал пет мили от ежедневната си обиколка на Сентрал парк. „Ще трябва да проуча дали тук изобщо ще имам възможност да спортувам.“ При пристигането си бе видял цели тълпи от хора по улиците и близкото крайбрежие, които просто се разхождаха или шляеха. Нямаше желание единствен той да тича като побъркан под палецото слънце и да става за смях на всички.

И друго, ако си беше в Ню Йорк, вече щеше да е зад бюрото си, а тук тепърва щеше да се къпе и да закусва. Може би на трийсет и две години наистина трябваше да приеме това темпо на живот.

Половин час след работното време, което беше написано на стъклената врата, той отвори офиса, убеден, че не е пренебрегнал нито един клиент. В тази посредническа агенция клиентите не идваха лично, за да наемат квартира за почивката си. От време на време се отбиваха местни жители, за да предложат дома си под наем, но никога в ранните предобедни часове.

Антъни тъкмо оставяше чантата си, когато го сепна скърцането на вратата. Забеляза шмугващия се със светкавична бързина силует. Ако в Ню Йорк някой нахлуеше по този начин в бюрото му, веднага би се обзаложил за какво става въпрос. Но се намираше на Карибските острови и въпреки това първата му мисъл беше: „Обир!“.

— Нямам пари, съжалявам! — извика бързо и понечи да вдигне ръце.

— Не се притеснявайте, платено е предварително.

Пред него стоеше извънредно атрактивна чернокоса жена, малко над двайсете, с фантастична фигура, на която бялата, дълбоко деколтирана рокля стоеше прекрасно.

— Не исках да закъснявам още първия ден, нали разбирате. Това би направило лошо впечатление. Разчитайте на мен!

Антъни преглътна, погледна пищните форми на брюнетката и преглътна още веднъж. Климатичната инсталация сякаш изведнъж изключи.

— Каква необичайна изненада!

„Но защо гласът ми вибрира така?“

— Не мислех, че още от първия ден... Кой ви е наел?

„Кой е платил тази прекрасна изненада предварително?“

Фантазията му излезе извън контрол и зарисува невероятни картини — така да се каже, нещо като заместител на сутрешния крос по разход на енергия.

— Но Джошуа, т.е. мистър Паркър не ми каза нищо за вас.

Чернокосата го погледна похотливо.

— Няма значение, да започваме. Какво ще кажете?

Антъни се втурна с ентусиазъм. Посочи ѝ вратата към апартамента си и затвори тази към кабинета. Обърна се и сбърчи недоумяващо чело. Вместо да тръгне към спалнята, сексапилната дама се отправи към шкафа с документи и започна да вади чекмеджетата едно след друго.

— Тук са книгата на отделните вили, които предлагаме на клиентите — деловият и официален тон звучеше коренно различно от сърдечния ѝ поздрав преди малко. — Мистър Паркър ги е подредил по острови, но ако желаете друго разпределение... — обърна се към него и се усмихна сдържано, — имам опит в подреждането на картотеки. Достатъчна е една ваша дума...

Погледът ѝ попадна върху ръката му.

— Нещо не е наред с бравата ли? Справям се и с такива дреболии.

— Не, не, всичко е наред! — побърза да каже Антъни и за доказателство отвори и затвори вратата няколко пъти. — Виждате ли, всичко е наред, мис...

— Скардино, Анита Скардино. Извинете ме, в бързината съвсем забравих да се представя. Разбирате как се чувства човек при нов шеф. Никога не знае на какъв ще попадне. Но ми се струва, че с вас ще се разбираме.

— Да, мис Скардино, сигурен съм, че няма да има неприятни изненади. Никога не би ми хрумнало, че... е, нали разбирате какво имам предвид...

— Много мило от ваша страна — и му хвърли такъв поглед, който със сигурност би извадил из равновесие всеки мъж.

Антъни стигна до убеждението, че този поглед явно е присъщ за мис Скардино и тя го смята за съвсем обикновен приятелски жест, без да осъзнава фаталното му въздействие.

— Наистина сте мил. — Гласът ѝ премина почти в шепот, какъвто Антъни беше чувал досега само в спалнята си. — Сега, когато вече не е тук, мога да разкажа. Мистър Паркър се опита няколко пъти да се сближим. Какво ще кажете?

— Не... невероятно!

Антъни почувства, че трябва да написка поне лицето си със студена вода.

— А що се касае за заплатата ми... — дългите ѝ мигли закриха пламтящите ѝ очи, — нашата агенция тук е под протекцията на нюйоркската и моето възнаграждение се превежда винаги по сметка. Вие нямате грижа за него.

— Да, добре... — побърза да каже Антъни, втурна се в апартамента си и отвъртя докрай крана на студената вода.

— Здравейте, мис Мермелщайн!

Мери Портър влезе със скоростта на прословутите тропически ветрове, пътъм подхвърли на минаващата Лизи любезното „Как сте?“ — и грохна върху дивана във всекидневната. Междувременно четирите ѝ деца наобиколиха масата, върху която бяха пръснати модни списания и психологически брошури, и започнаха да късат кориците им.

— Не мислите ли, че е сензация?

Марсиа наблюдаваше с растящ ужас съседката си и пъргавата ѝ челяд, неотлъчно следвана от две бернардински кучета.

— Сензация ли? — повтори тя, опитвайки се да спаси списанията, при което децата нададоха невероятни писъци, а майка им продължаваше да си седи невъзмутимо. — Та това е катастрофа!

— Но какво имате против шведите? — Лицето на Мери Портър помръкна. — Какви са тези предразсъдъци? — Тя си пое дълбоко въздух. — Тю, да му се не види!

При гръмкото възклицание кучетата трепнаха. Едното, Рили, започна да скимти, а другото, Хони, вдигна предните си лапи върху стола.

— Те са толкова чувствителни — усмихна се Мери Портър. — Кралица Силвия и крал Густав сигурно също са чувствителни.

Марсиа огледа отчаяна всекидневната си, превърнала се за няколко минути в развалина.

— Не мисля, че е така. Виждала съм снимки на дворците им. Всичко изглежда доста подредено.

Върху челото на Мери се появи дълбока бръчка.

— Разбира се, при тях всичко е порядъчно. Защо мислите, че шведите не са порядъчни хора? Като за психиатър, струва ми се, имате прекалено много предразсъдъци. — Стана рязко. — Ще си поговорим отново, когато промените мнението си. А дотогава — пълно мълчание за това, че кралското семейство ще прекара отпуската си на Св. Томас. Никой не трябва да знае.

Излезе, без да се погрижи нито за четириногата, нито за двуногата си свита, която продължаваше да опустошава всичко наоколо. Марсиа седеше като закована на дивана и мислено си

повтаряше, че един психиатър не трябва да бие кучетата и да посяга на деца...

— Не, мис Марсиа! Не, мис Марсиа! Господи, Господи, Господи! Не, не и не! Не може да бъде, не, такова нещо не!

— Престанете! — изкрещя Марсиа и си спомни, че с нейните познания за човека и с разбирането си за душата на ближните би трябвало да приеме ужаса на икономката.

„Само че... кой приема и разбира моя ужас? Кой се грижи за моята душа?“

— Преставам... — измърмори Лизи, като продължаваше да стои неподвижна посред стаята.

Марсиа погледна тъжно разкъсаните луксозни списания.

— Донесете ми тиксо — помоли тя. — Нека се опитаме да спасим поне каквото може. И ако мис Портър се появи още веднъж, не я пускайте.

— Няма да я пусна — рече Лизи тихо и донесе тиксото.

— Помогнете ми да ги залепим.

— Да ви помогна да ги залепите... — Лизи застина пред мокрото петно на килима. — Не, мис Марсиа! Не, мис Марсиа! Господи, Господи, Господи! Не, не и не...

— Престанете! — извика отново Марсиа. — Чувате ли, престанете да се вайкате!

— Преставам да се вайкам...

Лизи отиде за парцал, а Марсиа седна на пода и обгърна с ръце коленете си. Чувстваше, че ще получи нервна криза — нещо, което не би могла да си позволи. Беше тук, за да предотвратява нервни кризи, а не да ги получава.

Внезапно я осени мисъл. „С контравъпросите, които използва вместо отговори, Лизи прикрива несигурността си, а чрез повтарянето на изреченията се опитва да избяга от реалния свят — точно като децата, които в стресова ситуация или поклащат глава, или непрекъснато си повтарят чутата фраза. Или може би тя е просто глуповата?...“

Марсиа беше подредила списанията, когато икономката тъкмо свърши с почистването на петното.

— Почакайте.

Лизи се обърна. Сбърченото ѝ чело показваше вътрешното ѝ напрежение.

— Във вилата ни всичко наред ли е?

— Разбира се.

— Добре. Не бих искала да е прашно или да мирише на мухъл, ако ВИП-агенцията ни изпрати неочаквано някой клиент.

Лизи тръкна за последен път мокрото място на килима.

— Защо не я дадете за постоянно живеене? Достатъчно е отдалечена от къщата, така че наемателите няма да ви пречат.

— Мисис Портър е още по-далече от мен, но пак ми пречи, сама видяхте. Не, предпочитам да я давам на видни личности за почивка. И двата пъти, когато я наемаха ВИП, бях много доволна. Бяха дошли със собствен персонал и всичко се поддържаше отлично.

— На ваше място щях да я предоставям на обикновени туристи.

— Лизи взе парцала и кофата. — Колко често идват важни персони на нашия остров?

Марсиа не ѝ отговори. Спомняше си смътно, че мисис Портър ѝ беше казала нещо, което обаче не бе запомнила сред глупавия ѝ брътвеж и цялата бъркотия. „Май че ставаше въпрос за шведи и крале, за предразсъдъци и предстояща отпуска.“ Можеше да ѝ се обади по телефона и да я попита, но опасността, че съседката ѝ отново ще нахлуе, ѝ се стори твърде голяма.

— Ще желаете ли още нещо? — попита я икономката.

Желаше още толкова неща, но не ги каза от страх, че Лизи веднага ще се втурне да ги изпълнява...

Марсиа седеше в кабинета си и се заслушваше във всеки нюанс на записания разговор с Елвира Франклин — жената, която се смяташе за Бо Дерек. Фактът, че истинската Бо Дерек живее в Калифорния, а не на Вирджинските острови, мисис Франклин опроверга с думите: „Мисля, че знам къде живея“. И въпросът бе приключен.

Телефонният звън прекъсна мислите ѝ. Въздъхна и вдигна слушалката.

— Добре че те намерих, детето ми!

Марсиа въздъхна още веднъж, този път по-дълбоко. Беше познала гласа на майка си.

— Мамо, ако телефонираш от Бостън, само за да ме питаш как съм...

— Защо трябва да се обаждам, за да те питам как си? — отвърна майка ѝ учудено. — И без това винаги ми казваш, че си добре, а ако ти се е случило нещо по-сериозно, ще ми съобщят от болницата или ще науча от погребалната служба.

Марсиа въздъхна за трети път.

— С твоята логика е трябвало да станеш адвокатка.

— Бях адвокатка преди баща ти, старият консерватор, да поиска да си стоя вкъщи. Миличка, безпокоя те, защото приятелката ми Емилия Итередж Фарнхъм ми позвъни от Вирджинските острови и ми каза, че нейната позната чула от братовчедка си за посещението на шведското кралско семейство на вашия остров. Идвам със следващия полет и...

— Не, само това не! — не се сдържа Марсиа. — Само не и на Св. Томас!

— Марсиа, какво против имаш тези прекрасни хора? — попита майка ѝ засегната. — Или против шведите изобщо? Е, във всеки случай, предубежденията ти не са наследствени, в това мога да те уверя.

Междувременно Марсиа се чудеше как да я убеди да не идва.

— Мамо, но това е недоразумение. Ще пристигне не шведското кралско семейство, а Маги Тачър...

От слушалката се чуха пренебрежителни възклицания.

— Не, не, тая не мога да я понасям. Не знам и ти как ще се справиш с нея. Тази жена ме вбесява.

— Знам! — отвърна Марсиа, но майка ѝ не я чу, тъй като в далечния Бостън вече бе оставила слушалката.

— Да, разбира се, че ще намеря нещо подходящо — многообещаващо отвърна Антъни по телефона. — Имам предложение, което ще отговаря на изискванията на височайшите гости. Веднага ще уредя всичко необходимо.

Усмихна се любезно на Анита Скардино, която стоеше любопитно приведена към него, така че да не изпусне нито дума от разговора.

— Ще ви се обадя, разбира се.

Затвори апарата, опитвайки се да откъсне погледа си от деколтето на асистентката си. „Може би трябва да закача на стената указание, че се забранява на всички служителки в агенцията да се подпират на бюрото пред шефа си и да се навеждат изкусително.“ Във всеки случай, не само че не оповести на глас хрумването си, но и не отрони нито дума, дори когато Анита се изправи и се върна на работното си място.

— Невероятно! — възкликна тя. — Такова посещение досега не сме имали.

— В такъв случай...

Антъни взе с трепереща ръка кафето си и отпи, за да навлажни гърлото си. Не знаеше от какво бе пресъхнало повече — дали от предстоящото посещение, или от вида на Анита.

— В такъв случай трябва да сме особено организирани — каза той най-после малко по-разбираемо. — Почивката им ще бъде тук, на Св. Томас, не много кратка, но и не много дълга. Освен това искат да са уединени, на спокойно място. И то до морето. Имате ли някакво предложение?

— Разбира се.

Анита дръпна чекмеджето с надпис „Св. Томас“, разлисти няколко папки и отдели една от тях.

— Ето, вилата на Мермелщайн.

Антъни взе папката и впери поглед в нея. Първите дни съвместна работа с Анита бяха минали добре, но да работи постоянно в нейно присъствие и непрекъснато да е под напрежение, без да изпадне в нервна криза, беше немислимо.

— Не е лошо — констатира, след като огледа цветната снимка, на която се виждаше кръгла бяла каменна сграда в средата на парк точно на брега на морето и със собствена плажна ивица. — Добре — и погледна секретарката си, която с кръшна походка се отправи към бюрото си. — Много добре...

Обърна вентилатора така, че да духа право в лицето му.

— Анита... какво ще правите довечера?

В кантората си Антъни трябваше да се сдържа, но никой не му беше казал, че това се отнася за агенциите в целия свят.

Тя му се усмихна така, че вълна на възбуда премина по цялото му тяло.

— Мистър Бридж, ще ви отговоря по същия начин, както отговорих и на предшественика ви. Помагам на шефа си да се справи с всички възникнали проблеми, но самата аз не съм проблем, с който шефът ми може да се справи. Ясна ли съм?

Антъни измърмори нещо уклончиво и забодя поглед в папката. Не искаше Анита да разбере какво чувства в момента. А това ясно личеше от пламналото му лице.

— Марсиа Мермелщайн — прочете той полугласно, за да прикрие ужасното си смущение. — Терапевт, психолог и писателка... Господи, това със сигурност е някоя от тези консервативни, наперени дами... Познавате ли я? — попита, без да се показва иззад папката.

— Не съм я виждала — отвърна Анита толкова естествено, сякаш нищо не бе се случило. — С наемодателите се свързвам само по телефона. Посещенията правеше винаги мистър Паркър.

Гласът ѝ звучеше някак отдалечен и приглушен и когато Антъни се осмели да вдигне очи, видя, че се е качила на някаква стълба и рови в най-горния шкаф. Тя отново му обърна гръб и мисълта, която видът ѝ породил в главата му, го накара отново да си спомни думите ѝ: „Не съм проблем, с който шефът ми може да се справи...“. И всичките му нечисти помисли мигновено се стопиха. Въздъхна и се опита да концентрира вниманието си върху Марсиа Мермелщайн и нейната вила.

„Секретарка, която ясно и категорично ме отрязва, и една вероятно консервативна и високомерна бизнес партньорка на име Мермелщайн!“

Мъжкото му честолюбие беше в опасност да получи непоправими щети. „И може би един ден ще седна на стола в психиатричния кабинет на тази Марсиа, защото ще имам проблем, с който тя ще трябва да се справи...“

— Щеше да ми е по-лесно да не ям толкова много, ако не се казвах Линда Дюк.

Марсиа разтвори бележника си, след което огледа седящата пред нея доста дебела пациентка.

— Така ли? Защо?

Линда притисна към себе си впечатляващо обемистата си дамска чанта.

— Не знам. Така чувствам — и й хвърли враждебен поглед. — Да не би да отречете, че нямаше да бъда по-слаба, ако се казвах Андрю Хепбърн?

Марсиа се усмихна измъчено.

— Не мисля, че сте тук, за да отговарям на въпросите ви, а да питам и с моя помощ вие да ми отговаряте. Носите ли някакви вкусотиини в чантата си? Изрично ви забраних.

Миризмата на пушено филе и сос чили, която се носеше от Линда Дюк, би изпълнила цял супермаркет.

— Не сте вие тази, която може да ми забрани нещо. — Линда се ухили триумфиращо. — Както и на шведското кралско семейство.

— На тях нищо не съм забранявала — запротестира Марсиа.

— И по-добре, анти роялистка такава! — Линда стана, трепереща от гняв. — Силвия и Карл Густав ще дойдат и без вашето разрешение. Тях ги обичам, а вас ви мразя и затова довечера ще изям двойна порция. Ще ви покажа аз на вас!

Малко по-късно Марсиа седеше в дневната си, разлистваше разсеяно едно списание за мебели и се опитваше да разбере палавите деца на Мери Портър, без да изпитва омраза към тях. „Психиатрите никога не трябва да мразят.“ Искаше й се да не мисли за петното, останало върху килима от кучетата й.

„Почит към кралете и издигане в култ на мястото на неизпълними копнежи!“

Взе бележника си и написа: „Чрез прекомерното ядене и сляпото преклонение пред шведското кралско семейство Линда Дюк запълва някаква вътрешна празнота“. Прочете написаното и подчерта „шведското“, за да не я обвинят отново, че се отнася с предубеждения към шведите. Въздъхна и се облегна в креслото. „Жалко за такива хора, които задоволяват собствените си копнежи с интереса си към видни личности. За щастие не съм от тях. Нямам неизпълними желания, а високопоставените особи, каквито и да са те, изобщо не ме интересуват.“

Погледът й се плъзна по красивите мебели в стаята. „Могат спокойно да дойдат тези шведи, били те крале или не.“ Тя самата беше доволна от обзавеждането — старо и малко демоде, но иначе солидно,

доставено от Грандма. Наистина ѝ харесваше. „Но дневната може да се преобядиса в бежово или жълто, а спалнята в небесносиньо и легло в сатен...“

Спусна клепачи и си представи къщата, обзаведена по съвсем друг начин. Това, че не се интересуваше особено от величия, не можеше да бъде пречка да поднови интериора и по повод пристигането на шведското кралско семейство. „Нищо не се знае, може би ще приемат една покана за чай или...“

Отвори отново списанието и разлисти няколко страници. Вниманието ѝ бе привлечено от снимка на баня с вграден грил! Не беше много разумно, но изглеждаше хайлайфски. „Дали ако дойдат на чай и кралица Силвия отиде до тоалетната... Сигурно ще позеленее от завист!“

Опомни се и се върна отново в действителността.

— Нямам неизпълними копнежи! — произнесе гласно, за да убеди и самата себе си в това...

[1] Аббревиатура от Veri Important Person (англ.). — Много важна особа. — Б.пр. ↑

III

Марсиа не възнамеряваше да купува лопата за сняг, но все пак се налагаше да отиде до супермаркета. Беше си записала какво трябва да пазарува: машинописна хартия за романа си и ваза, тъй като тази в работния ѝ кабинет бе счупена при опита за отместването ѝ от прясно лакираната етажерка. После се бе наложило да изстърже с длето остатъците от нея. Искаше да купи и изкуствени цветя. Лизи винаги забравяше да полее цветята в кабинета ѝ, докато тези на терасата бяха полуудавени. Нямаше време да се разправя и с флората. Възнамеряваше терасата да бъде декорирана с висящи саксии от лико. Томас ѝ беше обещал една още миналата година.

Обиколи огромния супермаркет и тръгна към касата с пълна количка. Тъкмо вадеше пари, когато се сети, че е свършила и лосиона си за тяло. Тези големи и доста скъпи флакони, от които се носеше чудесен аромат...

Антъни бе решил: „Не може повече да продължава така“. Това непрекъснато възбуждане и охлаждане на страстите го влудяваше. Неволно подстрекаващият вид на Анита Скардино и едновременно с това острите ѝ думи, които го възпираха, направо го съсипваха. „Не, нещо трябваше да измисля.“ Още в Ню Йорк бе чел в някакво списание за млади и амбициозни мениджъри, че човек се разтоварва най-добре, ако отиде в магазина и го завладее шумът и въодушевлението на пазаруващите. И когато нервите на Антъни се опънаха до краен предел, той отиде в най-големия магазин на острова — супермаркета на крайбрежието. С количка пред себе си да обикаля щандовете.

Радиобудилник, десет празни аудиокасети, петнайсет кутии грах екстра качество, две бутилки уиски на средна цена... Но изгледи за подобрене нямаше. Тъкмо тръгваше към касата, когато му хрумна, че би могъл да си купи един от тези огромни флакони ароматна пяна за тяло. „Може би една ухаеща топла баня ще ми помогне да се разтоваря, щом Анита не ме желае.“

Зави рязко и в следващия миг се чу страхотен трясък. Блъсна се толкова силно в нещо, че, олюлявайки се, отстъпи няколко крачки заднешком. Само мярна жената, чиято количка се удари в неговата. После почувства зад гърба си някаква опора, която обаче се оказа не толкова стабилна. Около него всичко се раздрънча, а той се плъосна на пода с чувството, че целият супермаркет се сгромолясва върху му...

Марсиа гледаше ужасена бъркотията в количката си — вазата върху изкуствените цветя, машинописната хартия върху висящата лампа. От сблъсъка бе отхвърлена назад и се бе озовала сред купчина флакони с пяна за тяло. Един от тях се бе спукал и от него се носеше натрапчива, силна миризма на люляк. После погледна непознатия, който живописно се мъдреше сред купчината консервирана супа. Той понечи да откъсне очи от нея, но само въздъхна тежко и продължи да я оглежда, сякаш не беше обикновена клиентка в магазина, а някакъв магнит, чиито прекрасни форми приковаваха цялото му внимание. Марсиа също се втренчи в очите му. Бяха най-хубавите, които някога бе виждала у един мъж: кадифено кафяви и засенчени с дълги мигли. После погледна устните му — пълни, но не много, изобразяващи невероятно пленителна усмивка. Погледът ѝ се плъзна по черната му чуплива коса, от която се носеше лек мирис на супа.

Падането на още една кутия не извади Антъни от омайното му състояние, а само му припомни нелепите обстоятелства, при които бе срещнал тази жена от мечтите си — руса, с теменуженосини очи — точно като течността, сред която седеше. „Това пленително същество ухае на люляк... не, миризмата идва от счупения флакон. Но тя все пак изглежда така, сякаш ухае на люляк, сякаш трябва да ухае на люляк!...“

Гласът на ядосания управител прекъсна потока от мисли, който бе нахлул в главата му. „А пък аз, глупакът, да не отроня нито дума на това чаровно създание!“

Марсиа тъкмо се опитваше да излезе от двойния шок, когато приятелката ѝ, Сюън Хензен, нахлу в дома ѝ. Първият бе резултат от вида на красивия непознат в супермаркета, а вторият от това, че бе позволила на възмутената касиерка да отклони вниманието ѝ, преди да успее да размени няколко думи с него.

— Знаеш ли какво да му кажеш, ако дойде в момента? — попита я Сюън, отпивайки от кафето си и душейки с прекалено големия си

нос. — Впрочем тук защо мирише толкова силно на люляк?

— Това е дълга история — отвърна Марсиа уклончиво. — Ако дойде кой?

Сюзън Хензен, известна художничка на островите, се засмя.

— Съвсем скоро ще пристигне дългоочакваният гост, Марсиа, и се заклевам, че веднага ще го разсъблека, толкова го желая! Чакам този миг от петнайсет години!

Марсиа се посъвзе малко.

— Но... не можеш да постъпиш така! Трябва да се съобразяваш все пак с...

— Да се съобразявам? Няма да му позволя да се измъкне от леглото ми, обещавам ти! Да не мисли, че съм го забравила, като избяга на север в Уисконсин?

— В Уисконсин? Не е ли в Швеция? — Марсиа помисли, че е пропуснала нещо в разговора.

Сюзън Хензен си пое дълбоко дъх през дългия си нос.

— Обичам люляк... да, може да се е добрал и до Швеция. Но ще го спипам, щом дойде тук! Преди петнайсет години, още в гимназията, тази сексмашина така ме...

— Сексмашина? — Марсиа недоумяваше.

— И още как! — Сюзън си наля още кафе. — Казваше се Джефри, Джефри Кроутър и ако видиш някой сексапилен мъж, значи е той!

Марсиа въздъхна облекчено. „Горкият Джефри! Предстои му напрегната почивка.“ Но това не бе неин проблем...

Преследвана упорито от уханието на люляк, тя блажено се отпусна във ваната.

„Локва пяна за тяло и фантастичен мъж!!!“ — размечта се.

Марсиа имаше опит, макар и не такъв като на леля си Еси, която в стремежа си да намери мъжа на своите мечти беше преспала с представители на всички американски щати, докато най-после го срещне на Хавайските острови — Джон Хърт, родом от Ню Джърси, бивш боксьор с телосложение на гръцки бог. След скоростижната сватба лелята все пак решила, че за да е съвършен опитът ѝ, трябва непременно да прибави и някоя авантюра с истински хаваец. Подходящ обект бил намерен бързо. За съжаление съпругът научил за

това и на секундата духнал. Оттогава леля Еси търсеше своя Джон из цяла Америка.

Марсиа тръсна глава. „Та докъде бях стигнала? А, да, чаровният непознат сред купчината консервирана супа!“

Допълни ваната с гореща вода. Обхвана я приятна нега. Водата галеше кожата ѝ като нежни ръце на мъж.

„Непознатият!“ Нямаше наистина опита на леля си Еси, но можеше да прецени един мъж. „А този притежаваше такова силно излъчване!“ Виждаше лицето, устните му, бавно приближаващи се към нейните, очите му, които проникваха до дъното на душата ѝ. „Защо дланите му не изникнат от водата и не се плъзнат плавно по тялото ми, по гърдите ми, да докоснат ласкаво палавите им връхчета, да разпалят и в мене необузdana страст, която...“

Една единствена капка се отрони от крана и падна във ваната, но прозвуча в тишината като изстрел, който сепна Марсиа и я върна на земята. Объркана и дори учудена, тя трябваше да си признае, че мислите ѝ се въртяха непрекъснато около непознатия и пораждаха копнежи и желания. Копнежи, които откриваше и у пациентите си след доста разговори. Прехапа устни. „Не мога повече да се самозалъгвам. Имам нужда от психиатър! А може би от чаровен любовник!!! Или най-добре и двете!“

Въздишайки, излезе от водата и облече мъхестата си хавлия. Сгуши се в нея и се усмихна, като си представи жадните ръце, които се плъзгат под халата, достигайки до раменете ѝ. Появи се видение на красив тъмнокос мъж с кадифено кафяви очи... гол, с блестящи капчици вода по тялото си... с яки гърди, космати крака... „Аз се притискам задъхана към него...“

Със сподавен вик се отдръпна рязко, тъй като се беше облегла на мивката, която съвсем не беше топла и мека.

— Марсиа, овладей се! — заповяда си гласно.

Трябваше да се съвземе, преди да е дошъл новият ѝ пациент, за когото знаеше единствено, че искал да откаже цигарите.

Избърса се бързо, изсуши косата си и нахлузи памучна блуза и панталон, подходящи за субтропичния климат на острова, където предпочиташ да се събличаш, вместо да се обличаш. Влезе в спалнята си и се хвърли на леглото. „Да се събличам... да бъда събличана... от чернокосия красавец... Той стои пред мен, бавно свлича блузата и

панталона ми, след което се залавя с копчетата на ризата си, разкопчава ги едно след друго, а аз нетърпеливо го очаквам в постелята...”

Звънна се.

Марсиа се сепна, отвори очи и се огледа. Никакъв непознат — нито облечен, нито гол, не стоеше пред нея. Звънеше телефонът.

— Обажда се Джонсън Уълс — чу хладен мъжки глас. — Ще ви е удобно ли да дойда след час? — задави го кашлица и Марсиа трябваше да изчака. — Или след два часа? — отново се закашля.

Би разпознала пациента си, който искаше да откаже цигарите, и без мъчителната му кашлица.

— Както желаете, мистър Уълс — опитваше се да говори професионално любезно.

— Няма ли да ме попитате защо ще закъснея? — Той се опитваше да говори професионално нелюбезно.

— Е, добре. Защо ще закъснеете?

— Ами знам, че като дойда при вас, ще ми забраните да пуша, и затова предварително искам да наваксам загубеното. — Джонсън Уълс получи нов пристъп на задушаване.

Марсиа се замисли. „Защо напоследък всичките ми пациенти се държат толкова враждебно. В мен ли се крие причината, или някакъв друг дразнител им оказва влияние?“ В момента обаче това нямаше особено значение. Налице бе интересен феномен, но точно сега не можеше да се занимава с него. Имаше на разположение два часа до пристигането на пациента, който искаше да използва за друго.

Набра номера на шивачката си.

— Идвам веднага.

Розе бе останала без дъх, когато звънна на вратата. Всички на острова познаваха закръглената, около четиридесетгодишна негърка само като Розе. Тя като че ли нямаше фамилия.

— Та какъв е проблемът?

Марсиа погледна първо шивачката си, после стоящите зад нея две съседки — едната от отсрещната страна на улицата, а другата — мисис Портър, която за щастие този път бе дошла сама, без ужасните си деца и още по-ужасните си кучета. Три чифта съседски очи бяха нетърпеливо вперени в нея.

— Здравейте — поздрави усмихната. — Исках само да ми преправите някои стари неща. Мисля, че няма да представлява интерес за всички ви.

Розе я погледна недоумяваща.

— И ме повиквате тук само за това?

Марсиа реши да се предаде, тъй като гневът на Розе растеше с всяка секунда.

— Искam четири нови рокли — вечерна, бална...

Забеляза доволните усмивки по лицата на съседките си, които неканени се бяха присъединили към шивачката и сега удобно се разполагаха на терасата.

— Балните рокли ми трябва колкото се може по-бързо — добави тя.

Вече всичко ѝ беше безразлично. Ако не искаше да си навлече враждебността на съседките, трябваше поне отчасти да признае истината.

— Нека проверим мерките. — Розе работеше бързо и сръчно. — Новите рокли са заради предстоящото посещение на шведското кралско семейство, нали? Не сте се променила в тяло, мис Мермелщайн.

— Завиждам ви — въздъхна мисис Портър. — Аз продължавам да дебелея в ханша.

— Не си шия балните рокли заради кралското семейство — изненада ги Марсиа. — Въобще не ме е грижа за него. Трябват ми четири дълги вечерни рокли. — Тя посочи въодушевено снимката, която Розе бе извадила от чантата си. — Прекрасна е! Искam точно такава!

Розе скицира модела: клоширана, дълга до глезените рокля от черна тафта с черни щраусови пера на раменете и шлейф от тюл. После извади още снимки и обеща, че ще побърза с шиенето.

— Ще станат преди пристигането на техни величества!

— Но първо ще ушиеш моята — извика мисис Портър.

Още с влизането си Джонсън Уълс погледна Марсиа доста недружелюбно. Беше около четиридесетте, с дебели склучени вежди и остър поглед.

— Седнете, мистър Уълс. Пусихте ли вече достатъчно? — подхвърли Марсиа малко троснато, спомняйки си враждебния му тон по телефона.

— Дааа! — Отговорът бе съпроводен от мъчителна кашлица. — Искате да ми отнемете най-скъпото в живота! Не се ли срамувате поне малко?

Ако не говореше бавно и ясно, тя едва ли би го разбрала.

— Щом не искате да откажете цигарите, тогава защо дойдохте при мен?

— Искам да ги откажа. — Гъстите му вежди се склчиха още по-войнствено. — Но не ми харесва това, че искате да ми ги отнемете!

Марсиа дъвчеше химикала си.

— А знаете ли, че всъщност цигарата при вас е фалшив заместител на неизпълними копнежи? Някои се възхищават от крале, а вие пушите.

— И аз се възхищавам от кралете. — Мистър Уълс извади пакет от джоба си и запали. — Сигурно искате да ми забраните и да почитам кралете? Дори и сега, когато ще идва крал Густав?

— Забранено е пушенето в кабинета ми — отвърна Марсиа и отвори широко прозорците.

— Ще пуша през цялото време, за което съм ви платил — процеди той и всмукна жадно дима.

Марсиа го изчака мълчаливо, докато изпуши три цигари една след друга. После Уълс стана и си тръгна.

Антъни влезе в апартамента си, намиращ се непосредствено до офиса, и въздъхна отчаяно. Това посещение на супермаркета го бе съсипало напълно. Не стига, че на касата трябваше да плати за куп неща, които изобщо не му бяха необходими, а и тази красива, атрактивна жена, с която се бе сблъскал, потъна вдън земя, преди да успее да излезе от магазина. На това отгоре трябваше да домъкне всичките тези боклуци до жилището си, без да знае дали изобщо ще му потребват някога.

Нямаше и помен от разтоварване на напрежението, което бе натрупал в себе си. Дори се чувстваше още по-напрегнат след срещата

си с русокосата хубавица. Теменуженосините ѝ очи го преследваха навсякъде.

Тя му се яви за пръв път в колата, когато на едно кръстовище едва не се блъсна в мерцедеса пред него. Усещаше нежната ѝ ръка по гърдите си, която се плъзгаше все по-надолу и по-надолу... Това докосване изпращаше поток от импулси към еректиралата му мъжественост и го караше нервно да потръпва.

— Ти не си тук — изрече той гласно, с което прогони илюзорния образ, но не и копнежа в тялото си.

Изстена високо. Тя отново се появи — русокосата магьосница с теменуженосини очи. Този път във всекидневната му. Лежеше гола на дивана, усмихваше му се и протягаше ръце към него...

— Нямам скрити желания и неизпълними копнежи — повтаряше си Антъни. — След пазаруването се чувствам отлично...

Извади всички покупки в малката кухня, която така се изпълни, че двама души не можеха да се поберат. Съблече се и се отпусна на креслото.

Непознатата бе изчезнала...

В училището по мениджмънт в Ню Йорк му бяха внушавали да залага у себе си „позитивно мислене“. Бе ходил и на курс, за който фирмата му заплати десет хиляди долара такса, но в крайна сметка не научи нищо по-различно от това, което бе чувал някога от майка си: „Ако вярваш в нещо достатъчно силно, то непременно ще се случи!“.

— Много съм доволен, абсолютно доволен — мърмореше си Антъни под душа.

Бе отвъртял крана докрай, надявайки се, че ще се освежи и ще заличи спомена за фаталната непозната в супермаркета. Не след дълго осъзна грешката си. Тъкмо потече водата и той вече усещаше топли женски ръце по тялото си. Отвори широко очи, за да се убеди, че е сам и че само водните струйки пораждат у него такива приятни усещания, но фантазията му не мирясваше. Въздъхна дълбоко, когато към галещите пръсти се присъединиха и нежни устни...

— Виждаш това, което ти харесва — внуши си той, стисна зъби и спря топлата вода.

Задъхан, застана под ледената струя, облегна се на плочките и се усмихна доволно. Фантазиите му на секундата се изпариха.

Клатейки глава, излезе изпод душа и взе хавлията си. Спря пред огледалото и се взря в отражението си.

„Пази се, момче! — рече си. — Лекарят те посъветва да избягваш всякаква преумора или стрес. А сегашните ти фантазии са истински шок.“

Но какво можеше да стори, когато красивата блондинка пристъпи зад гърба му, сгуши се в него и го прегърна през кръста — едната ръка малко по-нагоре, другата малко по-надолу...

Прогони видението си и тръгна към спалнята. Със светкавична бързина облече спортния си екип и напусна апартамента.

„Може хората по улиците и по брега да ме сметнат за идиот и да ми се смеят, като ме видят как си пробивам път измежду туристи, местни жители, сергии, коли и палми, но трябва да тичам, иначе ще умра. Сигурно ще ми прикачат прякор «лудия», но синеоката чаровница няма да ме преследва на открито и няма да ме докосва така, че да експлодирам от напрежение...“

Запъхтян, изтощен, плувнал в пот и унижен от подигравките на минавачите, един час по-късно Антъни се върна вкъщи, отново си взе душ и се строполи на леглото.

Синеоката побърза да се появи. Наведе се усмихната над него, целуна го... Той нямаше сили да ѝ се съпротивлява повече и се отдаде на фантазията си...

Кралският комитет се състоеше от седем приятелки. Заседанието за сформирането му се проведе у Дороти.

— Разбира се, че аз ще съм председателката — упорстваше тя.

Дороти си приличаше със съорганизаторките си само по излишъците от килограми.

— Това е моят дом и следователно председателството поемам аз.

— Аз донесох сладкиша, значи аз ще ръководя комитета — възпротиви се Чандра и хвана вилицата си, готова за атака.

— Вместо да спорим, нека по-добре да обсъдим чие дете ще поднася цветя при пристигането на кралското семейство — предложи Лесли. — Без съмнение най-подходящ е моят Боби!

— Той има криви зъби, а освен това е разноглед — контрира я Дана. — Естествено, че това ще свърши моят Бъни!

— Дебелият дребосък? — засмя се Елизабет подигравателно. — За тази цел трябва миловидно момченце като моето.

— А защо да не бъде групичка и всяко да поднесе по едно цвете? — намеси се Джинкс в разрешаването на спора. Тя самата беше бездетна. — Но децата няма да запълнят вечерта. Можем да предложим на техни величества нещо повече, например балет!

— А откъде пари? — поинтересува се Дороти.

— Със сигурност не от теб и мъжа ти с вашите дългове навсякъде — клъвна я Чандра. — Аз мога да танцувам. Репетирала съм години наред и съм във форма.

— Но никой няма да те гледа — засмя се Дороти ехидно.

— Да не мислиш пък, че аз не мога.

Изведнъж се оказа, че всички могат перфектно да танцуват и са в блестяща форма въпреки десетките си килограми в излишък. Така бе основан „Шведски кралски балет Вирджиния Айландс“^[1].

— Аз ще ръководя балетната група! — подчерта Дороти. — Намираме се в моя дом.

— Но аз донесох сладкиша... — не закъсня Чандра.

[1] Вирджински острови (англ.). — Б.р. ↑

IV

— Добро утро, мистър Бридж — поздрави Анита лъчезарно. — Добре ли спяхте?

— Добро утро — измърмори Антъни и прехапа устни, за да не изстене.

Кошмарната нощ, която беше прекарал, и прелъстителното одеяние на Анита — бяла и много къса, плетена на една кука рокля — бяха опънали нервите му до краен предел. Ако до обяд се затвореше с помощничката си в тази стая, сигурно щеше да скочи през прозореца. Добре че кабинетът му се намираше на първия етаж.

— Ще отида да видя вилата на Мермелщайн.

Той не откъсна поглед от върховете на обувките си, дори и когато излизаше от стаята. Не забеляза изваденото чекмедже на картотеката и се блъсна в него.

„Денят започва наистина прекрасно! Дано само не продължи така!“ — помисли си мрачно.

Влезе в колата си (по-точно в служебната кола), запали мотора и форсира толкова рязко, че гумите изсвириха. Но само след миг се чу глух удар и Антъни се разтнесе целият. Погледна отчаяно джипа, чийто ляв калник бе ударил.

— Знам, че ще прехвърлите вината на мен, само защото съм жена — извика ядосано шофьорката на джипа, оглеждайки щетите.

— Не бих... знам, че аз...

— Млъкнете! Познавам ви аз мъжете!

Дамата размаха заканително показалец. Около тях се събираха все повече любопитни минувачи.

— Младежът е виновен, но прехвърля вината на мен, само защото съм жена.

— Нищо такова не съм... — опита се да се защити Антъни.

— Винаги става така! — Жената от джипа подпря ръце на хълбоците си. — На мъже като вас не бива да се дават книжки. Мъже, които ни обвиняват само заради това, че сме от другия пол...

Антъни се взираше в нея и една-единствена мисъл се въртеше в главата му: „Удуши я! Удуши я!“. Но преди тази мисъл напълно да го завладее, скочи в колата си и потегли за втори път със свирещи гуми, спасявайки се от истеричната шофьорка, чийто джип беше почти невредим за разлика от неговия автомобил.

„Жени! Непрекъснато ми опъват нервите до скъсване! Стоп! — заповяда си той, преди фантазията му да се развихри отново. — Стига ми това, че сега пък ще си имам работа с тази Марсиа Мермелщайн!“

В това време Марсиа седеше зад бюрото си и преглеждаше бележките си относно „Бо Дерек“. Хипноза беше изключена, защото бе учила как да хипнотизира хората, но как да ги изважда от това състояние така и не разбра.

Резултатът ѝ от работата досега бе нулев.

— Да, какво има пак? — Марсиа погледна недоволно икономката си.

— Някакъв мъж ви търси, мис. — Лизи стоеше на вратата и чакаше отговора ѝ.

— Представи ли се?

— Антъни Бридж.

— Не го познавам. Какво иска?

Тя махна примирено с ръка, когато видя недоумяващата физиономия на Лизи. Въздъхна и стана.

— Добре, сама ще проверя. Може би е някой, който страстно се е влюбил в мен...

— Интересуват ли ви такива хора? — попита икономката.

— Хрумна ми във връзка с...

Марсиа се спъна, политна и спря на сантиметри от стоящия в коридора мъж — същият, с когото се бе сблъскала в супермаркета. Мъжът сред купчината консервирана супа, господарят на нейните фантазии...

— Добро утро! С какво мога да ви помогна? — измърмори бързо, мобилизирайки цялото си самообладание.

Ризата му беше широко разтворена и разкриваше окосмените му гърди.

— Здравейте... — Антъни въздъхна и лицето му засия. Допреди малко не искаше никога повече да се занимава с жени, но тази тук беше неговата мечта — нежното същество с теменуженосини очи, което сега мило му се усмихваше.

— Аз съм Антъни Бридж от ВИП-агенцията... Вие ли сте мис Мермелщайн?

Отчаяно се мъчеше да овладее фантазиите си, преди пулсът му да надмине критичната граница.

— Да... аз съм... на ваше разположение... — задъхваше се Марсиа, опитвайки се да запази равновесие въпреки шемета, който усещаше.

— Невероятно вълнуващо... имам предвид всичко това тук. — Антъни не откъсна поглед от нея, докато сочеше към съвсем невълнуващия интериор. — Бих искал да видя вилата ви, защото очакваме високо посещение и си мислехме за вас... непрекъснато.

— Много мило от ваша страна... имам предвид агенцията... — Тя се обърна на пети. — Моля, мистър Бридж, последвайте ме.

Направи подканващ жест, който знае защо първо по посока на спалнята си, после към парка. „По дяволите! Треперят ми ръцете!“

— Ще ви покажа всичко, което имам... парка, вилата. — Собственият ѝ смях ѝ се стори доста глуповат. — Кого очаквате? Познавам ли го?

— Дискретно е, мис Мермелщайн...

Погледът му обходи кръшното ѝ тяло и се спря върху дългите ѝ, красиви крака. Косата ѝ блестеше като злато и Антъни се чувстваше като сателит, който непрекъснато се върти около слънцето на своята вселена.

— Вие не трябва да се безпокоите за нищо, мис Мермелщайн. Предоставете всичко на мен, а аз ще имам грижата за едно приятно, незабравимо преживяване...

Марсиа се обърна и му се усмихна щастлива и довольна.

— За високия гост... имам предвид почивката... — запъна се Антъни.

— О, разбира се... сигурна съм, че можете с всичко да се справите... дори много добре... Ето я!

— Кое? — Той не смееше да откъсне очи от нея.

— Вилата. — Марсиа му посочи бялата постройка. — Влезте!

— О, мила! — Мери Бет Кислинг прекъсна нарежданията, които Марсиа даваше на Лизи. — Важен разговор ли имате? — и я погледна загадъчно. — Е, да, откакто идва мъжът от ВИП-агенцията и огледа вилата ви, предполагам, че сте доста заета.

— Не, само трябва да почистим — отвърна икономката.

В същия миг Марсиа видя падащия стол, на който бе налетяла нахлуващата в стаята Доли Солстър. Доли също имаше претенции, че е нейна съседка.

— Здравейте!

Мисис Солстър се хвана за ударения крак и, подскачайки на другия, се добра до креслото и се отпусна в него. Въпреки болката лицето ѝ сияеше.

— Подписахте ли договора с ВИП-агента?

— Не — извика тъкмо влизащата Жоржет Едмъндсън, която държеше в двете си ръце по бутилка. — Иначе агентът не би си отишъл толкова бързо. От момента на оглеждането до момента, в който си тръгна, минаха само четири минути и половина.

Тя пхна в скута на Марсиа бутилките.

— За добрите ми съседки — яйчен и черешов ликьор. — Помилва я по бузите. — И кога все пак ще подпишете договора с ВИП-агента?

— Той...

— Да не би да си му отказала? — Мери Бет Кислинг придърпа един стол и се ококори изумена. — Марсиа, миличка, защо агентът не влезе във вилата? Не я ли хареса?

— А може би шведите не харесват вили? — размишляваше Доли Солстър гласно.

— Не, ВИП-агентът със сигурност я е харесал — резолира Жоржет Едмъндсън убедително. — Изглеждаше много доволен.

Марсиа обхождаше с поглед една след друга съседките си. Гледаше ги изумена и с ужас.

— Вие сте ме следили с бинокли и секундомери?! Вие се месите в личния ми живот?!

— Не, скъпа, разбрала си ни погрешно. — Мери Бет я прегърна, при което едва не я задуши. — Ние не гледахме теб, а вилата, която

трябва да считаш не за своя, а за собственост на шведското посолство. А то е независима територия.

— Марсиа, миличка, ние само искаме да ти помогнем за организирането на партито.

— Какво парти?! — Тя си пое дълбоко въздух, докато Жоржет Едмъндсън ѝ наливаше яйчен ликьор.

— В чест на техни величества трябва непременно да дадеш парти. — Жоржет се усмихваше мило.

Марсиа гаврътна, давейки се, чашката си, но Жоржет ѝ я напълни с черешов.

— Вие ще поканите кралските особи, а аз ще сервирам коктейлите. Съгласна ли сте? — продължаваше мисис Едмъндсън.

— Ха, прислужничка! — изсмя се Мери Бет Кислинг и стисна Марсиа така силно, че ребрата ѝ изпукаха.

— Аз със сигурност ще бъда поканена, нали, Марсиа? Все пак съм най-добрата ти приятелка. Или не съм?

Марсиа кимна утвърдително, усещайки все по-здравата ѝ прегръдка. Гълтна и черешовия ликьор, който след яйчения ѝ поддържа доста възбуждащо. Мери Бет разтвори желязната си хватка и тя се отпусна изтощена.

— Ах, усойници! Ах, лъжкини! Аз съм най-добрата ѝ приятелка и аз ще бъда почетен гост на партито! — Примула Невел, първата интригантка в околността, се хвърли на колене пред Марсиа и я целуна по бузите. — Приятелко, моля те да ми простиш!

Преди време Примула бе я нарекла „най-глупавата блондинка на острова“.

— Заклевам се, че никога повече няма да се караме.

Марсиа си спомни за една от пациентките си и, както си седеше, избели очи и се свлече бавно на пода. Докато угрижените ѝ съседки я носеха в спалнята и я слагаха на леглото, тя с благодарност си мислеше за лудата Мери Джо, която се измъкваше от всички по-неприятни ситуации, симулирайки припадъци.

Лежеше неподвижно и разсъждаваше дали не бъркаше, като лекуваше припадъците на пациентите си. „Да загубиш съзнание в най-подходящия момент съвсем не е толкова лошо и...“

Вратата се отвори и Марсиа скришом погледна влизащата икономка.

— Не исках да ви безпокоя, мис. Мислех, че все още не сте се съвзела — прошепна Лизи. — Но в случай че сте се оправила, мистър Антъни Бридж от ВИП-агенцията е тук. Той ми поръча да ви предам, че ще наминае друг път, когато сте трезва...

— Лизи! — Марсиа скочи побесняла. — Ще ви убия! Как...

— Загазих!

Лизи ловко се измъкна от ръцете ѝ. По лицето ѝ се разля довольна усмивка.

— Казах му, че сте си полегнала малко и че ще проверя дали още спите — продължи ухилена, като видя пребледнялата си господарка. — Но можех да му кажа и това, което ви излъгах. Затова се дръжте добре с икономката си — размаха заплашително показалец. — Имам повече власт, отколкото си мислите!

— Мисля, че ще откача. — Марсиа поклати глава и излезе от стаята. — Някой ден ще се побъркам... ще полудея, ако... мистър Бридж!...

Спря пред вратата на терасата и махна на Антъни.

— Влезте, ако обичате. Радвам се, че ви виждам!

Предпазливо погледна към отсрещната страна на улицата. „Не се ли мярка някой бинокъл? Не се ли поклащат завесите на прозорците или клонките на розовия храст?“

— Вътре е по-сигурно... по-хладно, имам предвид...

Антъни влезе и установи, че вътре е доста по-топло, отколкото навън, но предположи, че това се дължи на присъствието на Марсиа.

— Изглеждате великолепно, мис Мермелщайн. Лично донесох договорите. Това, разбира се, не означава, че ако не бяхте толкова красива, нямаше да ги донеса. Разносната служба е наше задължение — потвърди с чаровна усмивка казаното. — Да започваме.

Извади от джоба на якето си юридически оформените документи и ги пръсна на масата, фините му и същевременно здрави ръце приковаха вниманието на Марсиа.

„Как се плъзгат пръстите му по хартията, галят я, натискат я...“

— Моля, мис Мермелщайн. — Антъни ѝ подаде химикалка.

— Наричайте ме просто Марсиа — пророни тя.

„Но какво става с краката ми? Да не би при «припадъка» да съм изкълчила коляното си?“

— С удоволствие, Марсиа — усмихна ѝ се и на бузите му се появиха сладки трапчинки. — Тогава и вие ми казвайте Антъни.

— Антъни... — въздъхна тя и взе химикалката.

— Много ви благодаря.

Пръстите им се докоснаха, когато му я връщаше.

— Едно копие за вас и едно за фирмата ни. Ще ви уведомя своевременно за пристигането на гостите.

Сърцето му заби силно, забелязвайки унесения ѝ поглед, следящ ръцете му. Ръце, които копнееха да докоснат косата ѝ... Ако в този момент не беше толкова вгълбена, сигурно не би устоял на порива си да я вземе в прегръдките си.

— Ще ви се обадя...

Марсиа кимна и се опита да подреди детайлите: химикалката, нежните, но силни ръце, ваната и прекрасните чувства, които Антъни предизвикваше у нея...

— Да почистя ли вилата, мис? — сепна я Лизи.

Едва по-късно осъзна, че смесва действителността със спомените и фантазиите си. Чу колата на Антъни, чиито гуми изсвириха на тръгване. Беше пропуснала прекрасната възможност да превърне мечтите си в реалност.

Телефонът иззвъня. Вдигна слушалката и лицето ѝ веднага помръкна.

— ВИП-агентът стоя у вас седем минути и трийсет секунди! — извика Жоржет Едмъндсън развълнувана. — Обзалагам се, че сте подписали договора!

Марсиа си спомни, че психиатрите никога не ругаят, а успяват винаги да се овладеят, но все пак не се сдържа и счупи новата ваза.

Мери Портър, най-близката ѝ съседка, отвори вратата, разпери ръце, приклезна, наклони се напред, после назад, но не можа да запази равновесие и се строполи тежко на огромните си задни части. Успя все пак да се изправи и невъзмутимо ѝ целуна ръка.

— Упражнявам реверанс и целуване на ръка. Заповядайте, заповядайте! Всички толкова се радваме.

Неусетно Марсиа се озова в препълнена стая. Междувременно Мери Портър говореше по телефона. Марсиа дочу нещо от рода на

„кафе по съседски“, а добре знаеше, че мисис Портър смята всички жители на острова за съсед.

— Хей, лельо! — извика едно от палавите й чада и я задърпа за роклята. — Татко каза, че се занимаваш с крале. Вярно ли е?

— Казах само, че кралското семейство ще се подвизава при нея. — Мистър Портър се усмихна смутено и я целуна по двете бузи.

Примерът му бе последван от всички надошли мъже и жени. От тях Марсиа познаваше само половината, но подаваше автоматично страните си, докато накрая не различаваше влажните и мляскащи целувки дори и от лизванията на Рили и Хони — двете бернардински кучета на семейство Портър.

— Мила приятелко! — Примула Невел плесна силно с ръце. — Кажи най-после, подписахте ли договора?

Марсиа едва можа да потисне надигащата се вълна от злоба у себе си.

— Най-тъпата блондинка на острова подписа договора.

Леката й усмивка изчезна, когато всички започнаха да ликуват — дори и Примула Невел. Щедро се лееше шампанско. Мистър Паркър пяхна в ръцете й една чаша и вдигна своята.

— Макар че не трябва да се чукам с вас, Марсиа. Вие носите нещастие на острова.

— Той е против посещението на кралското семейство. — Мери Портър трябваше да крещи, за да я чуват останалите. Децата й вдигаха страхотен шум, непрекъснато настъпваха Марсиа, а гонещите се кучета се мотаеха постоянно из краката й.

— Не ми харесва тази суетня — недоволстваше мистър Портър. — Вече дни наред не се говори за нищо друго, освен за крал Густав и кралица Силвия.

Останалите мъже го подкрепиха с ръкопляскания.

— Вкъщи също се говори само за тях.

— Какво ви пречи, ако видим малко блясък и на нашия остров — намеси се Мери Бет Кислинг. — Ние, жените, искаме само да огледаме прическата на кралицата.

— За да отидете още на следващия ден и да си направите същата, а ние да не можем да ви познаем — роптаеше мистър Солстър, при което мъжката част отново изръкопляска.

— Ще видим и дрехите й. — Доли Солстър хвърли на мъжа си гневен поглед. — Само да се обадиш пак, ще си имаш доста неприятности, като се приберем вкъщи.

— За да си накупите после същите парцали — обади се този път мистър Едмъндсън, потупван одобрително от силния пол. — Затова сме против тяхното посещение. Въпреки че кралицата е очарователна жена.

Мери Бет Кислинг стисна устни и сбърчи вежди.

— Марсиа! Мисля, че друг път трябва да подбиращ гостите си. Шведите понякога имат доста екстравагантни привички... Ингмар Бергман, свободната любов и други подобни.

Мери Портър кимна одобрително.

— Да, Марсиа, друг път не бива да разпространяваш новината навсякъде.

Новата атака от страна на Портъровите деца и двете кученца потули факта, че на Марсиа не й хрумваше никакъв отговор и тя не можа да каже нищо.

Марсиа изобщо не очакваше Антъни Бридж, но този път не се вцепени, като го видя на вратата. Вървейки към вилата, тя го оглеждаше скришом, докато той й обясняваше, че решил в последния момент да наmine към нея, и затова бил облечен в тениска и джинси. Но така го хареса още повече. Погледът й се плъзна по гъстата му черна коса, по широките му рамене и стигна стегнатия му ханш, по който джинсите плътно прилепваха. Едва не възкликна, когато се загледа в дългите му здрави крака. Спаси я това, че бяха стигнали вилата и Антъни се извърна към нея.

— Ще отворите ли? — попита я.

Марсиа вдигна погледа си и срещна очите му — точно тези дълбоки кафяви очи, които сега изглеждаха дори още по-красиви, отколкото при първата им среща сред консервите и пияната за тяло.

— Разчитам на вас за сигурността на вилата — усмихна се Антъни нервно, докато тя с треперещи ръце отключваше. — Въпреки че отговорността е изцяло моя. — После се огледа наоколо. — От улицата вижда ли се нещо?

Марсиа тъкмо бе отворила. Обърна се и се втренчи в мускулестите му гърди.

— Отвън не може да се види нищо, Антъни.

Ако беше сигурна, че в този момент съседките ѝ не я наблюдават, сигурно би се отдала на порива си и би се хвърлила в прегръдките му.

„Докосни ме! — копнееше Антъни. — Не ме гледай с този поглед, а плъзни нежно ръце по тялото ми...”

Опита се да подреди мислите си. Това обаче не му се удаде и джинсите му продължиха да се обтягат под корема. Оглеждаше стаите една след друга.

Усещаше присъствието на Марсиа, дори без да чува стъпките ѝ зад себе си. Чувстваше топлината ѝ, без да я вижда.

— Много е хубаво! Идеално!

„Защо да не я поканя на вечеря? — питаше се трескаво. — От какво се страхувам?”

— Да, прав сте!

„Защо не се доближа малко до него? Дали да не скъсам дрехите си? Или да разкъсам неговите? Или и моите, и неговите? Ще бъде необичайно...”

— Е, ще знам, че гостите ми са в сигурни ръце. — Антъни напразно се опитваше да открие онзи отклик у нея, който срещаше в мечтите си. — Ще ви се обадя отново...

Усмихна се и изчезна толкова бързо, че Марсиа, която бе вдигнала ръце с намерение да го съблече, ги отпусна унило. Отказа се и от намерението да съблече себе си. Какво би могла да прави гола и сама в празната вила.

Мери Кислинг избута напред дебелата жена, дошла с нея.

— Това е Дороти, председателката на Кралския комитет. В случай че трябва да се избере почетен гост за вашето парти в чест на кралското семейство, има подкрепата на всичките седем членове на комитета.

Марсиа, която не очакваше да я посети нито Мери Бет, нито някаква председателка на някакъв си комитет, направи опит да се усмихне приятелски.

— Здравейте, но...

— Учреди се Кралски комитет — Дороти се отпусна на дивана, който изскърца под огромната ѝ тежест — с цел по-добра организация на празника в чест на техни величества.

— Комитетът набра и балетна група. — Мери плесна с ръце. — Не е ли чудесно?

— Чудесно... — Марсиа изобщо не бе въодушевена. — И какво общо имам аз? Не мога да танцувам.

Председателката Дороти се усмихна скромно.

— Аз написах в чест на кралското семейство една пиеса за това как са се запознали. Тя била стюардеса на „Олимпик еърлейс“...

— Хостеса на Олимпийските игри — намеси се Марсиа.

— А той — крал на Швеция...

— Престолонаследник — поправи я отново.

Дороти извади ръкописа от чантата си.

— Пиесата се казва: „Подарявам ти сърцето си, неземна красавице“.

— Господи! — не се сдържа Марсиа.

— Ще ви я прочетем по роли — обади се Мери Кислинг. — Пиесата е в диалогична форма: той и тя.

— Това ми е ясно. Не, не искам...

— Аз съм той, а тя е тя — обясняваше Дороти.

Пое си дълбоко въздух и Марсиа бе принудена да изслуша цялата история.

По-късно си спомняше само това, че едва дочакала края, бе изтичала в банята и дълго бе плискала лицето си с леденостудена вода.

V

Марсиа бе решила да не вечеря и си легна рано. Но празнотата, която усещаше в стомаха си, и бодешите в областта на сърцето бяха първите резултати от предстоящото кралско посещение. Към общата ѝ отпадналост се прибави и сладникавият вкус в устата ѝ, чийто произход ѝ стана ясен при спомена за театралната пиеса. Нищо чудно, че не можеше да заспи.

Лежеше вече час и опитваше всички номера, които препоръчваше на страдащите си от безсъние пациенти — единият крак да виси от леглото, а противоположната му ръка да е протегната нагоре; въртеше се ту по корем, ту по гръб и броеше до сто, но уви! „Ако тези методи действат и на пациентите ми по същия начин, цяло чудо е, че все още идва някой при мен...“

Вдъхна дълбоко нахлуващия с дъх на море и цветя свеж въздух и се опита да мисли за нещо приятно: „Антъни Бридж, такъв, какъвто го видях във вилата. Дотук всичко добре. Представям си го съвсем близо до мен, да протегна ръка и ще го докосна. Ще докосна окосмените му гърди и ще се спусна надолу, докато стигна ханша му, докато...“.

Изправи се рязко. Това със сигурност не бе най-правилният метод, за да заспи бързо и спокойно. Лицето ѝ гореше, а сърцето ѝ биеше ту учестено, ту замираще за секунди.

Въпреки че тези усещания ѝ бяха приятни, точно сега не се нуждаеше от тях. Ако не искаше сутринта да бъде с подпухнали очи и тъмни кръгове под тях, сега трябваше да заспи.

Изведнъж се сети за изпитаното средство на леля си: нощна разходка край морето. „Дано това да помогне!“ През целия си живот леля ѝ Агата не бе напускала нито веднъж фермата си в Монтенс.

Съблече пижамата си, нахлузи едни шорти и широка тениска, която стигаше почти до коленете ѝ, и излезе. Зарадва се на пълната луна, осветяваща целия бряг и отразяваща се във водата. Но тъкмо стигна до морето, когато някакъв облак я скри напълно и стана тъмно като в рог.

Антъни също беше неспокоен. Бе включил климатичната инсталация, но шумът ѝ му пречеше да заспи и мислите му непрекъснато се въртяха около Марсиа Мермелщайн. Щом пък изключеше климатика, в спалнята му ставаше толкова горещо, че отново не можеше да заспи и отново мислеше непрекъснато за Марсиа Мермелщайн. Най-накрая нахлузи шорти и тениска и тръгна безцелно в нощта. Пясъкът скърцаше под краката му и той гледаше жадно към къщата, в която жената на неговите мечти „спокойно спеше“. Луната пръскаше сребърни отблясъци... не, вече не пръскаше сребърни отблясъци, защото бе внезапно закрыта от голям черен облак. Брегът и паркът потънаха в пълен мрак. Той обгърна и къщата, в която *тя* спеше. Антъни въздъхна и продължи бавно нататък. Изведнъж чу стъпки, спря...

Марсиа никога не бе предполагала, че може да бъде толкова тъмно. Усети морето, едва когато нагази във водата, а че е отново на брега, разбра по скърцането на пясъка. Но пясъкът скърцаше не само при нейните стъпки, а и под обувките на някой, който се разхождаше съвсем близо до нея. Тръпки полазиха по гърба ѝ. Обърна се рязко и отстъпи няколко крачки, при което се блъсна в нещо голямо.

„Вампир“ — помисли си тя и изпищя.

„Чудовище“ — мина през ума на Антъни, когато гърбом се блъсна в нещо пищящо.

Той извика, отскочи назад и се втренчи в разширените от ужас очи на внезапно осветеното от луната лице.

— Какво... какво... търсите тук? — запъна се Марсиа.

Цялото ѝ тяло трепереше. „Не стига, че ме преследва в мислите ми, че заради него не мога да заспя, ами ще ме следи и ще ме плаши до смърт!“

— Ма... Ма... Марсиа? — Гласът му мутираше като на юноша. — Какво правите тук?

„Как може едно такова прелестно създание да ме уплаши до смърт? А и с това изкусително облекло...“

— Ивицата е моя. Какво търсите на моя територия?

— Ами... аз... аз се опасявах за сигурността ви.

Антъни се опитваше да не мисли какво се крие под дългата ѝ тениска, но не успя. Виждаше я съвсем гола, обляна в лунна светлина, а гърдите ѝ бързо се повдигат от задъхването... Мислите му бързо го

възбудиха и шортите започнаха да му стават тесни отпред. „По-добре да се махна, преди да съм експлодирал...“

— Но, както виждам, сте добре — измърмори той. — Трябва да се прибирам... оставил съм нещо на котлона...

„Да се махам оттук — помисли си и Марсиа. — Иначе ще забележи настръхналите ми от желание гърди, прозиращи през тънката тениска. И ако не ме харесва, ужасно ще се изложи.“

— Аз също... тъкмо готвех.

Искаше да се засмее на тръгване, но се получи само нервно хилене. „Незадоволените сексуални желания винаги изнервят.“

Антъни тръгна като сляп към колата си, въпреки че луната отново се бе появила и бе светло като ден. Вече беше сигурен, че тази нощ няма да заспи. „Когато човек се превъзбуди, винаги се чувства като пребит!“

След безсънно прекараната нощ Марсиа седеше на терасата си и гледаше върха на палмите отсреща. Не беше в състояние да прави нищо друго, освен да гледа палмите и да мисли за Антъни. „Строен като палма, жилиав като палма, гъвкав като палма...“

— Ето те най-после! — викът на Примула Невел прозвуча в ушите ѝ като сирена и я накара да подскочи от стола. — Марсиа, мила, съвсем не искаме да ти пречим. Просто имаме малък проблем.

Марсиа огледа множеството съседки, точещи се след нея.

— А аз имам голям проблем...

За секунди се оказа заобиколена от цяла дузина жени, които я гледаха така, сякаш бе най-обичаната кралица, а не бедна, измъчена и уморена психиатърка, която от изживените напоследък стресове съвсем бе забравила, че е и психоложка.

— Бихме искали да предложим на кралското семейство нещо специално. — Доли Солстър сниши глас и почти прошепна. — Нещо невиджано досега, нещо, което ще остане незабравимо...

— Нека Мери Портър направи от сандвичите си. — Марсиа се усмихна с искрица злорадство в теменуженосините си очи. — Мери прави най-ужасните сандвичи за партита на открито. Шведските ни гости със сигурност не са яли такива!

Мери Портър се разтрепери от гняв:

— Ах, ти... ти, развратнице!

Половината от дошлите се присмяха доволни на Мери, докато останалите защитиха признателно отвратителните ѝ сандвичи.

Марсиа загледа отдалечаващите се, спорещи съседки, после затвори очи и се замечта отново за най-красивите рамене, най-тесния ханш и най-мускулестите крака, които някога бе виждала. Мечтаеше си и за своите четири бални рокли.

Луната светеше, нощта бе хладна, чуваше се шумът на морето и пясъкът скърцаше по краката ѝ. Всичко беше прекрасно, но Марсиа не беше доволна. Все пак не копнееше за луната. Шумът на морето се чуваше и от спалнята ѝ, а демонично скърцащият пясък просто я изнервяше.

Тъкмо мислеше да се връща вкъщи, когато дочу стъпки. Само след секунда успя да разпознае силуета и пъргавата походка на Антъни. Усмихна му се и го загледа.

След онази нелепа случка Антъни не възнамеряваше повече да стъпва на „нейна територия“. Два дни нямаше късмет дори да зърне феята с теменуженосините очи. И сега изведнъж я откри — обляна в лунна светлина, нежна и очарователна. Нещо заседна в гърлото му, когато се приближи към нея.

— Здравейте! Какво правите тук, Антъни? Пак ли се грижите за безопасността ми?

Марсиа трябваше да събере цялото си самообладание, за да възпре желанието си да се хвърли в прегръдките му. Бялата блуза и тесните бели панталони подчертаваха още повече тена му. „Какъв мъж...!“

— Точно така — кимна той, плъзгайки поглед по косата ѝ, която на лунната светлина изглеждаше като сребърна, по лицето ѝ, по гърдите ѝ, ясно очертаващи се под копринената блуза.

Бе вързала краищата ѝ по такъв начин, че под тях се откриваше възхитителна ивица гола плът. Белите ѝ бермуди прилепваха по красиво оформения ѝ ханш и стигаха до най-прелестните колене на Вирджинските острови.

— А вие какво проверявате, Марсиа? — Антъни посочи вързопа зад нея. — Да не би да си носите и стол?

Марсиа бе забравила, че носи нещо, и се обърна учудена.

— А, това ли? — пресегна се и взе одеялото, което бе най-отгоре. — Помогнете ми! Мислех, че като съвестен ръководител на тукашната ВИП-агенция все пак ще проверите още веднъж всичко, а тукашните проверки са изтощителни и възбуждат апетита.

„Да, апетит за теб“ — помисли си Антъни, седна на одеялото и я проследи с поглед, докато тя развързваше кошницата.

— Вие сте най-фантастичната бизнес партньорка, която познавам на Вирджинските острови — опита се да я поласкае с думи, тъй като не се осмеляваше с ръце.

— А колко бизнес партньорки познавате?

— Само вас — призна той и двамата се засмяха. — Но дори и да бяхте в Ню Йорк, пак щяхте да сте най-предпочитаната. А там вече познавам много.

— Не се съмнявам... — Марсиа не можа да не изрази ревността си.

Не ѝ помогна дори съветът, който винаги даваше на ревниви пациенти: „Ревността е безсмислена, защото събужда лъжливо чувство за собственост.“

„По дяволите! Желая този мъж и само като си представя какво е правил с други жени...!“

— Е, опитайте. Лизи е най-глупавата икономка, която може да съществува, но никой не умее да приготвя кокошка по-добре от нея.

Подаде му едната кълка. Антъни посегна, взе я, хвана ръката ѝ и я погледна в очите. После бавно отвори уста и захапа крехкото месо.

— Великолепно! — измърмори доволно.

Марсиа впери поглед в устните му. Без да съзнава какво прави, наведе се и захапа кълката от другата страна. Усети дъха му върху лицето си и по тялото ѝ полазиха тръпки, като че ли някой включи кълката в електрически контакт. Зарови пръсти в косата му, а той я прегърна бурно. Кълката падна на земята, устните им се сляха и тя засмука езика му.

За момент си помисли, че целувките му ще я изпепелят. Само миг още и просто щеше да се отпусне на одеялото и да го привлече върху себе си. Но я изплаши бясното темпо, с което изразяваха чувствата си, а и не искаше Антъни да си помисли, че просто се впуска в обикновена авантюра.

— Целувката ти е много сладка — прошепна той, въздишайки.

— С вкус на печена кокошка — усмихна се Марсиа.

— Не, с вкус на теб...

Антъни се добра отново до устните ѝ. Целуваше ги така дълго, сякаш се страхуваше, че в последния момент ще размисли. Наслаждаваше се на топлината, излъчваща се от нея, на нежната ѝ гладка кожа.

С лек стон Марсиа се отдръпна, но пръстите му продължаваха да се плъзгат по тялото ѝ и още съвсем малко ласки щяха да ѝ бъдат достатъчни, за да изчезнат и последните ѝ задръжки. Разбираше, че трябва да се дистанцира, ако не иска още тази нощ да му се отдаде. Отиде в другия край на одеялото и единственото, на което все пак се отдаде тази нощ, бе именно кокошката, въпреки че съвсем не беше сигурна дали вместо пернатото не би трябвало да предложи самата себе си...

— Без малко да ме прелъсти още на летището!

Сюзън Хензен, стара приятелка на Марсиа, не се притесняваше ни най-малко от една клиентка в супермаркета, която буташе количката си право към стената, и, за да ги чува, се бе навела толкова, че имаше доста голяма вероятност да я прекатури.

— Та той е такъв прелъстител!

При думата „прелъстител“ Марсиа трепна. В същото време се чу звън от счупени стъкла. Клиентката бе изпуснала буркан кисели краставички.

— Имаш предвид бившия си съученик, нали?

— Разбира се, кой друг? — Сюзън сложи в количката си три флакона балсам за тяло. — Тази нощ ще ме намаже с балсама, после аз ще го намажа, след което ще се преборим в леглото.

Марсиа вече изобщо не се обръщаше при шума и трясъците, които се чуваха зад тях.

— Ако продължаваш да описваш толкова подробно какво правите, супермаркетът вероятно ще трябва да затвори поради тотален фалит.

Сюзън се огледа недоумяваща.

— Но мисля, че две приятелки могат да си говорят.

И поклащайки глава, се обърна към клиентката, която се бе облегнала на щанда за сирене и непрекъснато повтаряше:

— Безсрамие, безсрамие!

За всеки случай Марсиа показва на жената служебната си карта, на която бе отбелязано, че е психиатър, и побърза да измъкне Сюзън от магазина, преди да се е случило нещо по-сериозно.

Час по-късно разговаряше с Линда Дюк.

— Имах съновидение. — Пациентката с наднормено тегло наведе тъжно глава. — Сънувах, че лежа на земята, дишам тежко и стена...

— И по какви причини? — попита я Марсиа делово.

Двойната брадичка на Линда трепна в знак на възмущение.

— Господи! Наистина не сте ми приятна.

— Но защо? — Марсиа я погледна изненадана. — Та аз се държа мило!

— Не сте мила! Вие сте чудовище! — Линда Дюк размаха заплашително юмрук. — Отнехте ми най-голямата радост — яденето.

Последното заинтригува Марсиа.

— Означава ли това, че спазвате съвета, който ви дадох по телефона?

Линда кимна тъжно и потупа обемистата си дамска чанта.

— И сега си нося храна, но това са сандвичите, които вашата съседка Мери Портър ми направи. — Устните ѝ потрепнаха, а очите ѝ се навлажниха. — Вече отслабнах с пет килограма. Такова нещо никой не би хапнал, включително и аз, дори и да умирам от глад.

Тя отвори чантата си и извади цяла грамада от прословутите сандвичи, които Мери правеше за всяко парти — отровно зелени и отровно жълти с отвратителни розови петна.

— Успяхте да ме откажете от яденето. — Линда плюсна сандвичите върху бюрото на Марсиа. — Излекувана съм! Повече няма да ме видите тук!

— Не забравяйте и хонорара ми — извика Марсиа след нея. — И за днешното посещение трябва да ми изпратите чек.

Линда тресна вратата, а Марсиа се зае да почисти книгата, върху която бяха сандвичите, жълтата, зелена и розова майонеза.

Нощта бе задушна. Не се усещаше никакъв полъх и, вървейки към плажа, Марсиа се самоубеждаваше, че именно по тази причина е облякла върху бикините си само една по-дълга тениска. А че с такова облекло ще въздейства на Антъни възбуждащо и че той няма да може да се сдържи, това сякаш не я засягаше.

Съвсем случайно Антъни бе обул най-тесните си шорти, а задушната нощ бе причина да облече тениска с дълбоко изрязани ръкави и деколте, която повече откриваше тялото му, отколкото го закриваше. Но както е известно, жените не държат на външността, а оценяват нравствените качества на мъжа.

Марсиа се усмихна доволно, като го забеляза да се приближава.

— Проверка на сигурността, а? — попита тя, оглеждайки го.

„Ако тази нощ го възбудя, тези тесни шорти няма да могат да прикрият нищо.“ Представата, че ще събуди желанието му, предизвика леко потръпване в утробата ѝ. При всяко вдишване тънката материя на тениската галеше щръкналите връхчета на гърдите ѝ.

Антъни преглътна и се втренчи в тях.

— Няма ли... няма ли и днес кошница за пикник?

— Гладен ли си? — Марсиа пристъпи към него и сложи ръце на раменете му.

— Ще умра от глад — неговите се плъзнаха по гърба ѝ — за теб...

Устните му докоснаха нежно челото ѝ и, оставяйки влажна диря след себе си, достигнаха устата ѝ. Антъни въздъхна и я целуна толкова страстно, че Марсиа се отдръпна с лек вик от него. Беше свикнала със сдържаността му и сега, изведнъж почувствала необузданата му възбуда, инстинктивно разбра колко усилия му е коствало да я прикрива. Отвърна жадно на целувката му, докато той галеше гърдите ѝ. Заровила пръсти в косата му, размишляваше, че не бива да му се отдаде толкова бързо и без съпротива, но всъщност едва успяваше да се овладее. Антъни я повали на пясъка и легна върху нея.

— Омагьоса ме още в мига, в който те видях... — прошепна, събличайки тениската ѝ. — Жадувах за теб. В действителност ти си по-хубава, отколкото те виждах в мечтите си.

Устните и цялото му тяло потвърждаваха казаното. Марсиа реши да ускори събитията. Изви се срещу него и повдигна таза си. Трескаво го съблече и започна да гали гърба му, без да знае как да покаже

удоволствието, което изпитваше от неговите ласки, и насладата от допира с пламтящата му кожа.

— Чаках те прекалено дълго — мълвеше той с блестящи от възхищение очи. — Искам да те любя... сега... веднага.

Изхлузи бикините ѝ и стана, за да свали шортите си. За миг Марсиа го видя на лунна светлина — като статуя на древен гръцки бог.

— Люби ме... — изтръгна се от гърлото ѝ и протегна ръце към него.

Антъни коленичи между бедрата ѝ, наведе се и целуна влажната ѝ плът.

— Ти си... ти си... — Тя бе опиянена от възбудата, която устните му предизвикваха в утробата ѝ. — Ти си... подъл.

Той вдигна глава ужасен.

— Подъл?!

— Само във фантазиите ми. — Марсиа натисна нежно главата му надолу. — Само извън реалността. Продължавай!

— Това заповед ли е? — усмихна се Антъни.

— Да... от твоя психотерапевт.

— Но аз нямам...

— Вече имаш — изстена тя, — и то такъв, от когото няма да се отървеш лесно!

Марсиа изобщо не очакваше седемте дами от Кралския комитет, които пристигнаха, за да обсъдят „настоящото положение“. Те донесоха всички фотьюли и ги изпълниха с доста неелегантните си форми. Срещу тях на сгъваеми столове се настаниха местните кралски почитателки, водени от Примула Невел. С полуотворени очи, които бе скрила зад слънчеви очила, Марсиа лежеше в шезлонга си между двете групи и слушаше с половин ухо разговора им, без изобщо да се замисля върху думите. Вече се унасяше в спомени за божествените мигове с Антъни, когато между страните се разгоря ожесточен спор.

— Не разбирам защо някои особи се месят в нашите работи. — Примула гледаше пренебрежително Дороти, Чандра и останалите. — Кралица Силвия ненавижда дебелия жени.

— А как можете вие, кльощави като скелети гърмящи змии, да приписвате на кралицата такова нетолерантно държание? — извика

Дороти възмутена. — Кралица Силвия обича всички хора. Тя е изключителна!

— Във всеки случай, кралица Силвия е много по-слаба — продължи Примула. — Почти колкото мен...

— Какво ще кажете за едно шоу, посветено на величествата? — Лесли вдигна колебливо ръка. — Едно Лесли-шоу с делфини...

Доли Солстър се ококори:

— Какво ще правят делфините?

— Това ще уточним по-късно. — Дороти записа предложението. — Съгласни ли сте?

Марсиа свали слънчевите си очила.

— Съгласни? Струва ми се, че е по-важно откъде ще намерим толкова много делфини.

VI

— Не, мамо, Маги Тачър още не е пристигнала, но я очакваме тия дни. — Марсиа направи съжалителна физиономия.

Антъни се усмихна, съблече се и се хвърли върху леглото.

— Какво... какво каза, мамо? — Марсиа бе вперила поглед в голото му тяло и с мъка се опитваше да се концентрира върху разговора. — Връзката е толкова лоша. Не, те със сигурност няма да идват. — Погледът ѝ се плъзна от пръстите на краката му до окосмените му гърди. — Какво? Мамо, трябва да свършвам — не можеше да откъсне очи от възбудения му пенис. — Да, има неотложен проблем, с който трябва веднага да се заема... Мамо, мамо!

Тя преглътна безпомощно, слушайки майка си, която не спираше да ѝ повтаря, че с удоволствие би искала поне веднъж да види кралското семейство, докато Антъни се въртеше ту на една, ту на друга страна, като заемаше умопобъркващи пози.

— Кажи, че имаш пациент и трябва да се погрижиш за него — прошепна ѝ той.

Марсиа махна с ръка, стисна носа си и произнесе с преправен глас:

— Говори операторът. Съжалявам, но поради технически причини прекъсваме за пет минути всички връзки на Вирджинските острови. — Тя заразкопчава блузата си, а в това време Антъни броеше на пръсти секундите.

— Всичко хубаво, мамо — тресна слушалката и изключи апарата. — Скъсва ми нервите...

— Защо не каза, че един пациент се нуждае спешно от помощта ти? — Антъни скръсти ръце под тила си и се протегна, за да привлече вниманието ѝ и да я подсети, че не може да чака повече.

— За майка ми това няма никакво значение. — Марсиа въздъхна и съблече блузата си. — Миналата година в кабинета ми седеше пациент с револвер и с намерението да убива губернатора на острова. И кой мислиш ми се обади в този момент?

— Майка ти ли? — Антъни следеше с любопитство как разкопчава колана на бермудите си.

— Точно така. Обясних ѝ какъв е случаят и че в момента не мога да разговарям с нея.

Бермудите се свлякоха на пода.

— И знаеш ли какво ми отвърна? „Само исках да ми продиктуваш рецептата на баба ти за сладкиша с боровинки. Кажи ми го набързо!“ Такава си е.

— А каква е моята Марсиа? — Антъни изстена доволно, когато тя свали бикините си и се запъти към него. — Не познавам майка ти, но със сигурност предпочитам теб.

— Надявам се...

Той лежеше бездейно под нея. Марсиа го целуваше по шията и се наслаждаваше на нежната му, приятно ухаеща кожа.

— Харесваш ми. — Устните ѝ бавно се плъзнаха надолу по корема му. — И ти май се чувстваш добре. — Тя обхвана с ръка възбудения му член и се отпусна върху него. — Няма ли най-послед да се размърдаш? — прошепна тихо. — Стига мързелува!

Антъни дори не трепна, а продължи да я гледа нежно и с благодарност. Марсиа повдигаше ритмично ханша си, а пръстите ѝ галеха гърдите му, гърба, лицето му. В очите му четеше няма възхита от красивото и младо тяло.

— Антъни, направи нещо... — прошепна отново и се наведе толкова напред, че връхчетата на гърдите ѝ докоснаха устните му.

Капки пот избиха по челото му, когато той навлезе дълбоко в нея. Притисна я здраво и, без да нарушават ритъма на тласъците, се претърколиха и размениха местата си. Вплетени до болка, те все повече се приближаваха до върховния миг на оргазъма. Изведнъж всичко около тях изгуби очертанията си и като че ли потънаха в някаква безкрайна огнена бездна.

Марсиа въздъхна щастливо и продължи да лежи под все още тръпнещото му тяло. Нежните му целувки и галещите му ръце продължаваха да ѝ доставят удоволствие. Чувстваше се лека, неподвластна на земното притегляне. Изпадна в сладък унес.

— Марсиа — гласът на Антъни идваше сякаш някъде отдалеч, — какво беше това с Маги Тачър? Майка ти тук ли очаква да я види? Сигурно ѝ е любимка.

Споменът за майка ѝ я разсъни.

— Напротив. Мама изобщо не я харесва, но понеже е решила да ми идва на гости, помислих си, че с тази история ще успея да се измъкна.

Антъни си играеше с косата ѝ.

— Не е много честно.

— Защо? Не изпитвам особени угризения на съвестта.

— Така си и мислех. — Той гризна закачливо ухото ѝ.

— Взаимната антипатия ни прави изобретателни. — Марсиа се наслаждаваше на приятните усещания. — Например за Маги Тачър. Измислих, че ще идва тук, защото иначе непременно...

Тя се усмихна. Осъзнаваше, че в тази ситуация Антъни би могъл да изкопчи всичките ѝ малки и големи тайни.

— Давала съм вилата и на други видни гости — реши да промени позициите си със смяната на темата. — Сигурно им е харесало при мен и искат да дойдат отново, нали?

Антъни не даваше признаци, че ще се хване на въдицата ѝ и ще издаде имената на видните гости, на които е предоставил вилата ѝ. Напротив! Продължаваше още по-настойчиво да дъвче ухото ѝ.

— Остави най-сетне ухото ми, ако искаш да поговорим сериозно! — Марсиа го отблъсна раздразнено. — Не можеш ли да разбереш, че една собственичка би се радвала, ако наемателите ѝ са останали доволни и искат отново да дойдат?

— Разбира се, че е така.

Устните му се плъзнаха по шията ѝ, засмукаха нежната ѝ кожа и прекършиха съпротивата ѝ.

— Кога ще пристигнат? — беше се уверила, че с Антъни не може да се говори със заобикалки, а директно. — И как се казват?

— Датата на пристигане и датата на заминаване се запазват в тайна, както и имената — цитира той договора. — Сътрудниците на ВИП-агенциите нямат право да издават тези данни на трето лице.

— Не съм трето лице, а жената, която допреди малко люби! Не можеш ли да направиш едно изключение...

— И ще си жената, която точно сега ще любя още веднъж — прошепна Антъни и я притегли към себе си.

С това всички въпроси за тази нощ бяха забравени.

Марсиа се измъкна тихо от спалнята си и отиде в кухнята.

— Лизи, пригответе закуска за двама.

— Защо за двама? — икономката я гледаше стъписано.

— Защото ми трябва закуска за двама. Разбрахте ли ме?

— Защо мислите, че не съм ви разбрала, мис Марсиа?

— Направете нещо по-специално. — Марсиа се усмихна нежно, но не на Лизи, а на нахлулия в главата ѝ спомен от изминалата нощ.

Лизи кимна.

— Ще приготвя една хубава закуска и една не особено хубава.

Марсиа зяпна учудена.

— Как така?

— Нали ми поръчахте да приготвя две закуски.

— Да, но...

„Спокойно, Марсиа!“

— Лизи, ще пригответе две прекрасни закуски, нали?

— Да, ще приготвя две прекрасни закуски.

— Благодаря.

Марсиа се обърна и тръгна. Не биваше Антъни да се събужда без нея.

— Всичко в една чиния и един поднос ли, мис Марсиа?

Марсиа усещаше, че кръвното ѝ налягане се покачва.

— Откъде ви хрумна това? Поръчах два пъти закуска.

— Не, вие поръчахте две закуски. Понеже и без това ще ги изядете... или няма?

— Или няма?! — Марсиа въздъхна тежко и едва се сдържа да не кресне. — Ще имате ли добрината да ми пригответе добра закуска за двама и да ми я сервирате в две чинии? Две закуски, с два прибора!

От очите на Лизи се търкулнаха две сълзи.

— Много се нервирам, когато се държите толкова строго с мен, мис Марсиа, и тогава съвсем не знам какво да правя.

Марсиа седна до хълцащата си икономка и започна да я утешава, докато мислено се обзалагаше, че Антъни вече се е събудил.

Той я гледаше сънено и ѝ се усмихваше. Наистина бе спечелила облога.

— Къде беше толкова време? — протегна ръце към нея.

Тя съблече халата си, отметна завивката и се сгуши на гърдите му.

— Току-що разбрах, че човек може да изпадне в истерия, ако поиска закуска за двама. А трябваше и да утешавам душевно разстроената икономка.

— По утешенията си много добра. — Той взе ръката ѝ и я постави между краката си. — Е, още един успех за известната терапевтка, психоложка и писателка.

Устните на Марсиа се плъзнаха надолу по корема му и се заключиха около еректирания му пенис.

— За разлика от Лизи ти не си сломен от последната нощ.

— Не съм сломен, но съм приятно уморен. — Антъни скръсти ръце под главата си. — А сега започвам отново да се ободрявам... — и притвори блажено очи, докато се наслаждаваше на играта на езика ѝ. — И в професията ли си така добра?

— Досега никой не се е оплакал.

— Аз също не мога да се оплача — дишането му се ускори. — О!... И като писателка ли проявяваш толкова много фантазия?

— Замълчи и се концентрирай! — заповяда му тя. — Аз се трепя, а ти дрънкаш! Не ми правиш комплимент по този начин.

— Моите почитания — засмя се Антъни, надигайки глава. — Представяш ли си, ако заспя? Тогава наистина не би било комплимент! Ох! Може и да не ме гризеш! Надявам се, че няма да повредиш нещо, на което би могла често да се наслаждаваш.

Марсиа се откъсна за миг от заниманията си и го погледна сърдито.

— Да не мислиш, че не бих посмяла?

Той изтръпна и преглътна бавно, като видя къде насочва зъбите си.

— Обичам те, не забравяй това — побърза да каже. — Продължавай. Чувствам се прекрасно.

В следващата минута Марсиа се посвети изцяло на начинанието си, докато най-после чу стоновете му.

— Не си ли довольна от чувството на власт над един мъж? От опита си на психиатър трябва да си разбрала, че всъщност жените винаги са били по-силни от мъжете, защото мъжете просто стават като восък в техните ръце.

Тя побърза да провери.

— Не е от восък! Твърд е.

Антъни се усмихна доволно.

— Е...

— Мъжко самохвалство!

— Пак ми говориш като психиатър! — продължи той иронично.

— Всъщност в романите ти има ли еротични сцени? И ако има, кого винаги си представяш като прототип на главния герой? Поне за в бъдеще се надявам това да съм аз!

Марсиа се изправи.

— Ако не си затвориш устата, ставам и се обличам — заплаши го тя нежно, но и сериозно. — Как бих могла да се концентрирам върху работата си, като говориш непрекъснато?

Антъни стисна устни и сложи ръка пред устата си, при което тя поклати глава, усмихна се и усърдно се зае отново със започнатото, докато не го накара да забрави всичките си въпроси и забележки.

Най-после го доведе до върховния миг. Седна до него и го загледа. Той се протягаше доволно в леглото.

— Ела — прошепна ѝ и я притегли към себе си.

Марсиа посегна към халата си.

— По-добре да проверя какво става със закуската. Лизи много се забави.

— Радвам се, че ни предостави толкова време — наведе се и я целуна. — Щеше да ми е неприятно да ни безпокои.

Тя се облече и тръгна към кухнята. Завари Лизи застанала до масата, обляна в сълзи и разтърсвана от хълцане, като че ли е настъпил краят на света.

— Мис Марсиа... мис Марсиа... забравих какво ми поръчахте! Толкова съм нещастна!

Марсиа затвори очи, преброи наум до десет, отвори ги и взе един пакет сухар.

— Има и по-лоши неща — каза мъдро. — Много по-лоши, надявам се.

Седеше в кабинета си и се опитваше да се настрои за пациента, който всеки момент трябваше да дойде. През отворения прозорец

нахлуваше топлият обеден бриз, а тихият шум на приборя я навеждаше към размисъл.

Антъни бе отишъл на работа.

Изведнъж точно пред прозореца нещо експлодира, навесът се сгромоляса с оглушителен шум, а основите на къщата се разтресоха. Марсиа подскочи от стола си и изпищя. Навън се виждаха свистящи метални предмети, които предизвикваха силни детонации. Подът трепереше, бюрото се тресеше, самата тя също.

После настъпи гробна тишина — тишина, която след сатанинския грохот допреди малко изглеждаше ужасно тягостна. Внезапно отекна мъжки бас:

— Да живеят техни величества! Да живеят! Да живеят!

При последните думи се включиха и други гласове. В замъгленото си от шока съзнание Марсиа си представяше множество мъже с разкъсани от взривовите тела и плуващи в кръв... Стана рязко и, олюлявайки се, се добра до прозореца, откъдето съзря ликуващите лица на музикантите от местната капела.

— Това беше приветствието за кралското семейство — разясни й гордо капелмайсторът. — А сега кралският химн.

Марсиа побърза да се скрие, преди дванайсетте оркестранти да засвирят. През следващите минути ужасният шум, допълнен от дрънченето на прозорците, не успя да спуга тъпанчетата ѝ, но все пак бе причина за движението на столната ѝ лампа, която падна на земята, преди тя да успее да я хване. Счупването на зеления абажур съвпадна с последния тон от химна.

— Харесва ли ви? — попита топчестият капелмайстор, като видя Марсиа отново на прозореца. — Наистина е кралски, нали?

— Господи! — едва изрече тя преbledняла. — Това беше „Страна на надеждата и славата“ и не разбирам какво общо има с шведите?

Капелмайсторът щеше да се пръсне от гордост:

— Нищо, но това можем да го свирим най-добре.

Марсиа кимна.

— Убедихте ме. Звучи кралски, наистина кралски!...

— Не можете ли да си позволите някой сносен абажур, а се мъчите така с тази столна лампа? — питаше Робърт Марголис петнайсетина минути по-късно, вадейки от пътната си чанта гумен костюм. — Като терапевт не печелите ли добре?

— Като пациент ли сте тук, или идвате от финансовата служба?
— избухна Марсиа.

Все пак никъде не бе казано, че при терапевтите трябва да идват само пациенти.

— Какво правите?! — извика ужасена, като видя, че Робърт Марголис — набит, блед, трийсетгодишен — започва да се съблича.

— Ще облека водолазния костюм, за да ви покажа проблема си — вече бе изхлузил ризата си.

— Не можете ли да ми го обясните устно? — Марсиа впери поглед в белите му спортни гащета, осеяни с безбройни петна от червило. — И без това в кабинета ми няма да можете да се гмуркате.

— Но аз изобщо не мога да се гмуркам! — Мистър Марголис продължи с трагичен тон. — Имам фобии от дълбокото. Издържам само ако водата е до космите ми — погледна гладкото си тяло без никакъв косъм. — Искам да кажа до косата ми.

Марсиа вдигна очи от екстравагантното му бельо.

— Тогава защо искате непременно да се гмуркате? Стойте на сухо. Отидете на планина.

Мистър Марголис се ококори.

— Но хобито ми е да се гмуркам — продължи отчаян. — Мразя планините.

Тя кимна.

— Разбирам... — и се загледа отново в следите от червило.

— Хубава закуска за двама с два прибора! — Лизи едва крепеше таблата и едва не се спъна в ръба на килима, като видя отпечатъците от устни по гащетата му. — Никога нищо не забравям, мис Марсиа...

Мистър Марголис остави настрани водолазния костюм и седна на бюрото.

— Много мило! Ние, гмуркачите, сме гладни като вълци — и погледна Марсиа. — Вие няма ли да ядете?

— Апетитът ми премина — измърмори тя. — Но нека това не ви притеснява.

И той наистина не се притесни.

Антъни влезе в кабинета и Марсиа вдигна поглед от телефона.

— Примула, нямам повече време — прекъсна тя съседката си, която обаче невъзмутимо продължи да ѝ чете рецептата за шведски пудинг.

Марсиа хвърли на Антъни нещастен поглед и затули слушалката.

— Настаня се удобно — прошепна му.

Той кимна и се огледа.

— Няма ли диван? Тогава ще трябва да се любим на бюрото.

— Примула! — извика Марсиа. — Много е интересно. Ще ти се обадя. — Затвори апарата и се обърна към него. — Какво правиш?

— Събличам се, докато ти говориш — Антъни най-спокойно разкопча ризата си и я свали.

Марсиа погледна за миг звънящия отново телефон.

— Днес за втори път се събличат в кабинета ми — поклати глава и вдигна слушалката, наблюдавайки как Антъни разкопчава колана на панталона си. — Да, моля!

— Марсиа, миличка! — чу се веселият глас на Мери Кислинг. — Всички бихме искали да се облечем в шведски стил и да посрещнем кралското семейство на летището. Попитайте, моля ви, джентълмена от ВИП-агенцията, който току-що дойде при вас, кога ще пристигнат Густав и Силвия.

Марсиа погледна първо голия до кръста Антъни, после отворения прозорец и се отпусна тежко на стола си.

— Мери! Пак ще ви се обадя... и по-добре приберете бинокъла си, иначе снайперистите ще го забележат и ако го помислят за оптически мерник, веднага ще стрелят.

— Снайперисти? — стресна се Мери. — Казвате, че като охрана на кралското семейство...

— Именно. Поставени са постове навсякъде. — Марсиа се усмихна на Антъни, който потъркваше замислено брадата си и клатеше глава. — Бъдете предпазлива, Мери, и никакви бинокли!

Най-после затвори телефона. За миг дъхът ѝ спря, после въздъхна облекчено, виждайки не бели спортни гащета с отпечатыци от червило, а чисто гол мъж.

— Нещо не е наред ли? Или те притеснява фактът, че не нося слип? — Антъни потупа бюрото пред себе си. — Ела!

— Ти си покварен и ненаситен...

Той я прегърна.

— Само не казвай, че това не ти харесва — целуна я страстно и подканящо.

Езикът му се впусна в бясна игра с нейния. Прокара нежно ръка по гърба ѝ, но изведнъж спря.

— Аз съм вторият, който днес се съблича тук, така ли? А кой е първият?

— Ревнуваш ли, скъпи?

Марсиа се притисна силно към възбудената му мъжественост.

— Споменах само спортни гащета с отпечатыци от червило.

Наведе се и впи устни в раменете му.

— А тези обаждания... — Антъни я събличаше припряно. — Снайперисти и всичко останало... Какви са тези тайнствени работи?

— Нека и аз да си имам някаква тайна!

Целуваше го нежно по шията, като слизаше все по-надолу, докато накрая захапа зърната на гърдите му. Той я вдигна рязко и я сложи на бюрото.

— Не бъди толкова любопитен, скъпи... — Марсиа обви крака около кръста му.

— На острова... — дишането му се ускоряваше, докато галеше гърдите ѝ. — Хората са странни... държат се странно... и всички имат да уреждат нещо с теб...

„По-добре да кажа на дявола, отколкото на него“ — помисли си тя.

Антъни най-после проникна в нея. Тя простена и неволно заби нокти в гърба му.

— Нямам представа за какво говориш...

Долепи лице до раменете му. Усещаше как удоволствието я завладява, залива я с нарастваща сила и достигайки върха на екстаза, изкрещя. Викът и се сля с неговите хрипове. Отмалели и останали без дъх се свлякоха на килима.

— Снайперисти... спортни гащета... — Антъни все още продължаваше да мърмори.

Марсиа затвори устата му с целувка. Телефонът за пореден път иззвъня, но тя просто го изключи.

На другата сутрин се събуди от силно хлопане. Антъни си бе тръгнал преди около час и вече вероятно работеше усърдно в агенцията си. И точно сега някой чукаше като побъркан.

— Какво, по дяволите...

Наметна халата си и излезе. Още с отварянето на вратата се вцепени. Накъдето и да погледнеше, виждаше огнено червени табели с огромни бели надписи: „Внимание! Карантина! Влизането забранено!“

Томас, прислужникът ѝ, тъкмо забиваше последния пирон на осмата табела. После взе една дълга дъска и започна да я кове на входната врата.

— Да не сте се побъркал? — извика му Марсиа. — Казах ви да почистите плажа и да укрепите дърветата. Как...

Той вдигна предупредително пръст.

— Това не зависи от вас, мис Марсиа. Заповядано ми е от Примула Невел. Трябва...

Телефонът звънеше и Марсиа реши да го вдигне, преди да извика полиция, за да арестуват Томас. Покатери се през все още незакования прозорец и се обади:

— Примула! — изкрещя, след като разпозна гласа ѝ. — Да не сте полудяла? Как можете...

— Чандра от Кралския комитет е болна от дребна шарка. — Гласът на Примула звучеше твърд и непоколебим. — А аз съм избрана за председател на движението „Спасете кралското семейство“. И в качеството си на такава изисках карантинен срок за вас.

— Пак нещо сте скроила — не вярваше Марсиа. — Та кралицата има три деца. Мислите ли, че те не са боледували от шарка? Крал Густав и кралица Силвия са имунизирани при всички случаи. И защо аз съм под карантина, при положение че Чандра е болна?

Примула се разколеба.

— Значи мога да не пращам телеграма на кралското семейство, че има проблеми с пристигането им? Е, добре, свържете ме с помощника си. Ще му кажа, че карантината се отменя.

— Сама мога да направя това!

Марсиа захвърли слушалката и се забърза към вратата, която обаче бе вече закована. Блъсна се в нея толкова силно, че в следващия миг се смъкна бавно на пода.

VII

— Изглеждаш невероятно!

Антъни съзерцаваше с възхищение Марсиа, която тъкмо излизаше на терасата. Тя се спря, хвана края на роклята си от тюл, под който се виждаше черен корсаж, скриващ добре закръглените ѝ форми и подчертаващ червените ѝ златисти шарки в шведски стил.

— Олè! — извика тя, размаха широката пола и изтропа с високите си златисти сандалети по мраморните плочи.

— Внимание! Тореро! — засмя се Антъни. — Аз съм бик и имам много опасен рог.

Марсиа го потупа шеговито.

— Ти си глупавичък и не си затваряш устата. Да вървим!

Подреди грижливо къдриците на челото си, прикривайки подутината от сутрешния си сблъсък със закованата врата, и провери дали приличащите на скиптър обици ѝ стоят добре.

— Много съблазнително. — Антъни гледаше ръцете и раменете ѝ, прозиращи под ефирната материя. — Облечена, но почти гола...

Разкопча още едно копче на бялата си риза, която носеше под снежнобелия костюм. Погледът му се плъзна надолу.

— А ако се откажем от партито и останем тук...

— Пак си скроил нещо! — отвърна Марсиа.

Стори ѝ се, че вече е казвала това на някого. „Явно доста хора се опитват да ме прилъжат...“

— Да не мислиш, че се гласих два часа, само за да се насладиш на великолепието на тялото ми? Избий го от главата си.

Той махна примирено.

— Добре, добре. Предавам се. Ти не си проблем, с който мога да се справя...

— Какъв проблем? — попита го Марсиа пътъм.

— А, това е само израз тук, на Вирджинските острови, и не означава нищо особено.

— Странен израз. Не съм го чувала. — Тя заоглежда вилите, разположени покрай плажната ивица.

— Аз също не съм чул още кой друг се е събличал в кабинета ти — отбеляза Антъни иронично.

— Професионална тайна, миличък — сложи длан на бедрото му. — Но мога да те успокоя. Не сме правили нищо на бюрото или където и да било.

Той въздъхна и погледна ръката й.

— Придвижи я мъничко по-нагоре и ще бъда в рая.

— Не се занасяй. Не е чак толкова дълъг. — Марсиа се взря в дълбоката бръчка на челото му. — Защо всички мъже изгубват толкова бързо чувството си за хумор веднага щом се засегне мъжката ви гордост.

Тя плъзна ръката си нагоре и докосна „мъжката му гордост“. Антъни отново се усмихна.

Партито бе устроено в една великолепна вила, собственост на дебел търговец, на когото Марсиа за кой ли път трябваше да предложи ръката си за целувка.

— Шест месеца в годината съм на път — разказваше й той. — И през това време предлагам чрез VIP-агенцията тази скромна къщурка. — Погледна я изпитателно в очите. — Ако желаете някой път да ме придружите по време на пътуване...

Марсиа любезно отказа и заедно с Антъни се смесиха с множеството. Взе си питие, размени няколко думи с чужденци, които я обсипваха с комплименти, поздрави стари приятели. Беше съвсем обикновено парти...

Беше съвсем обикновено парти до момента, в който Антъни почувства в свободната си ръка някаква друга. Обърна се и срещна тъмни искрящи очи. Руси къдрици обграждаха красиво младо лице и пълни алени устни му прошепнаха:

— Аз съм Хана, но се пише с „h“ отзад^[1].

— Радвам се за вас.

Антъни измърмори името си, като същевременно се убеди сам, че Хана има не само „h“ отзад, но и интересни форми отпред. Рязкото дръпване го накара обаче да си спомни, че не е сам. Марсиа го стрелна с теменуженосиния си поглед.

— Това е Хана. — Антъни побърза да я представи. — С „h“ отзад...

— Радвам се, че е с „h“ — Марсиа погледна къдравата блондинка, без да проявява никакъв интерес, за разлика от него. — Ще отидем ли на бара, скъпи? Жадна съм.

Хана се приближи съвсем близо до Антъни и го погледна заговорнически.

— Мога ли да направя нещо за вас? — изчурулика примамливо.

— Не, не, двамата се справяме отлично. — Марсиа се промъкна между тях и побутна Антъни подканящо. — Не те ли е срам да флиртуваш с това почти дете? — скастри го, като отминаха.

— Нищо не съм направил — защитаваеше се той.

— Но ти я огледа до най-малката подробност... — Марсиа замълча, тъй като домакинът на партито застана насреща ѝ.

— Желаете ли нещо за пиене? — лъчезарното му, приличащо на хамстер лице сияеше. — И Хана би могла да се погрижи за вас. Познавате ли дъщеря ми?

— Да, и то в детайли — отвърна тя иронично и предпазливо отстъпи зад Антъни.

Господинът направи неразбираща физиономия и се засмя като човек, който е свикнал винаги и на всичко да се смее, независимо от това дали го разбира, или не.

— Добре, добре. Марсиа, чухте ли, че очакваме височайше посещение? — Той потупа приятелски Антъни по рамото. — Но този младеж упорито мълчи и не казва кой ще дойде. В това отношение предшественикът му бе много по-общителен. Да не би случайно поне на вас да е казал кой ще ни удостои с присъствието си?

— Антъни може да бъде много затворен. — Марсиа погледна Хана, която хвърляше страстни и изкусителни погледи към него. — Но, от друга страна, понякога може да бъде много отворен нашият добър Антъни — добави и го сръга незабелязано с лакът.

Той изчака домакинът да се отдалечи.

— Виждаш, че е несправедливо да обвиняваш доброто дете. Предложи ни само по едно питие — усмихна се на стоящата наблизко Хана. — Просто е любезна. Разбираш ли, психиатърко недоверчива?

Марсиа вдигна рамене.

— Бих казала, и то не като психиатър, нито като жена, а съвсем безпристрастно и добронамерено: тази Хана е опасна малка развратница!

Антъни спря и ядосан, погледна към „опасната“ Хана, която в същия миг провокиращо облиза устните си.

— Може и да имаш право — поколеба се той.

— Имам право!

Марсиа бе категорична и го помъкна колкото се може по-бързо към къщи, преди Хана да успее да пусне в действие подробностите си.

Мъжът, който пристъпваше с несигурни крачки по терасата на Марсиа, изглеждаше тежко болен — блед, с прозрачна като пергамент кожа и изпито, скулесто лице. Очите му бяха хлътнали, а под тях се открояваха тъмни сенки — резултат от безсъние.

— Трябва да ми помогнете, мис Мермелщайн.

Непознатият се отпусна пъшкайки в креслото и Марсиа си помисли, че ако Примула Невел разбере как изглежда той, наистина щеше да наложи карантина на къщата ѝ.

— Мисля, че сте сбъркал. Аз съм писателка и терапевт, но...

— И какво като сте психиатър? — Мъжът поклати уморено глава. — Вие сте приятелка на Сюзън Хензен. Знам, че не ме познавате. Аз съм...

— Джефри Кроутър!

Той кимна:

— Да, приятелят на Сюзън от гимназията. Не мога повече — Той замълча за миг! — Не мога повече... това — Червенина заля лицето му. — Тази жена няма насищане. Няма да ми повярвате, но пристигнах на острова свеж и изпълнен с енергия, а сега... погледнете ме.

Марсиа го гледаше съчувствено.

— С какво мога да ви помогна, мистър Кроутър?

— Скрийте ме или убийте Сюзън, или... — Погледът му се плъзна покрай нея с разширени от ужас зеници. — Твърде късно е... — прошепна примирено, грабна тефтера и химикалката от бюрото и надраска нещо. — Телефонът на майка ми, в случай че се случи нещо.

— А, тук ли си, скъпи? — Сюзън Хензел кимна на Марсиа мимоходом, хвана Джефри за ръката и го задърпа настойчиво. —

Търсих те навсякъде, миличък. Сега си отиваме и...

Колата потегли, а на Марсиа все още ѝ се струваше, че чува страдалческите му стонове.

„Който е казал, че удоволствието е бreme, не е излъгал. Или поне в този случай...“

Марсиа влезе в „Хималаите“, където бе учтиво посрещната от оберкелнера. Тя се спря на вратата на препълнения ресторант и моментално привлече погледите на всички върху себе си. Бе облечена с черен копринен панталон, тъмнокафява блуза и дантелено черно сако.

Изведнъж се закова на мястото си и поруменя. Бе забелязала Антъни, с когото имаха уговорка да се срещнат тук. Но той не седеше самотен на някоя маса, както очакваше, а танцуваше — и то не с някой друг, а точно с Хана...

— Мис Мермелщайн? — Оберкелнерът бе забелязал едва след няколко крачки, че върви сам и се върна. — Последвайте ме, моля. Веднага ще уведомя мистър Бридж, че сте тук...

— Благодаря, сама ще направя това.

Вдигна гордо глава и покрай масите се запъти към дансинга, зад който бе терасата с изглед към морето. Огледа се и се насочи право към танцуващата двойка.

— О, Антъни! Малката да не ти е сърдита? — Фалшиво съчувствие се изписа на лицето ѝ.

Той се стъписа.

— В прекрасно настроение съм. — Хана се притисна още по-плътно до него и пъкна ръце под сакото му. — Как ви хрумна такова нещо? Доволна съм.

— Помислих си само... защото висите на него като мокър парцал.

Марсиа се усмихна злобно, като видя невинната физиономия, която Антъни се опитваше да направи.

— Аз... аз дойдох малко по-рано — взе да го увърта.

— Виждам.

Марсиа подпря ръка на хълбока си и затакува с върха на обувката си, докато Хана, въздишайки, продължаваше да се търка о

него.

— И понеже масата ни все още не беше свободна, реших да изчакам на бара — продължи той объркан.

— Това ли е барът? — Марсиа огледа дансинга. — А къде са напитките и чашите? — Тя щракна с пръсти. — Барман, за мен голяма водка!

— Май наистина се е побъркала — мърмореше Хана, галейки гърба на Антъни, по чието чело избиха капчици пот.

— Тогава влезе Хана, залепи се за мен и ме завлече на дансинга. Сега не мога да се отърва от нея.

— Бедничкият ми той! — възкликна Марсиа на висок глас, без да се впечатлява, че привлича вниманието на околните. — А ако просто ѝ кажеш: „Върви по дяволите“, какво би станало?

— Вие вървете по дяволите! — измънка Хана. — Не може ли тук да се танцува на спокойствие?

Безпричинно и съвсем не в такт с музиката тя започна да прави кръгове с хубавото си дупе, при което капчиците пот по челото на Антъни се умножиха и се затъркаляха по лицето.

— Не съм виновен — повтаряше той, като оглеждаше безпомощно останалите двойки, които вече не танцуваха, а бяха вперили погледи в него и Хана. — Нищо не правя, просто танцувам.

— Това не е танц, а чисто прелъстяване. — Марсиа погледна сърдито минаващия наблизко обектелкер. — Мислех, че „Хималаите“ е почтен ресторант с бар и дансинг, а не публичен дом.

При последните думи тя ритна с тока на обувката си петата на Хана и със задоволство забеляза плъзващата по копринения ѝ чорапогащник бримка.

— Но какво ли може да се очаква от заведение, което се намира на Вирджинските острови, а носи името на азиатска планина! Скандално!

Обърна се и трепереща от гняв напусна залата. Тъкмо седна в колата си и я запали, когато видя тичащия Антъни да ѝ маха с две ръце. Свали прозореца.

— Несправедливо ме обвиняваш!

Той се опита да отвори вратата, но Марсиа се бе заключила отвътре.

— Наистина нищо лошо не съм направил!

— Но беше бръкнала под самото ти — и тя затвори отново прозореца. — Освен това се остави да те гали и да се търка о теб пред очите на всички... ти... ти... Сатир такъв! — извика на прага на истерията. — За да се направи някоя мръсотия, са нужни винаги двама — един, който да я свърши и друг, който няма нищо против да бъде свършена! — добави и потегли.

— Ще умра от инфаркт! Трябва да ме разбереш. — Антъни хукна след нея. — Ти си психиатър!

Марсиа натисна спирачка и отвори прозореца.

— Пет пари не давам, че съм психиатър! Аз съм жена и нищо повече. Освен това съм бясна до смърт!

Форсира толкова рязко, че по асфалта останаха черни следи. Антъни се опита още веднъж да я догони, но опитът му завърши с озоваването му в облак бензинови пари и мирис на гуми.

— Мис Марсиа! — Лизи я гледаше втрещена. — Вече сте тук?

— Не, не съм тук — изсъска ѝ в отговор. — И ако ме търси мистър Бридж, няма ме. Разбрахте ли ме?

Лизи се изчерви и продължи да я гледа втренчено.

— Не сте тук, но сте тук... аз ви виждам, как така не сте тук?

Марсиа чу, че пред къщата спря кола, а в следващия момент се позвъни.

— Не отваряйте! — процеди тя, като видя, че икономката се заизмъква към вратата. — Кажете, че ме няма, че просто не съм тук!

Лизи кимна и отвори.

— Тя не е тук, въпреки че я видях със собствените си очи, и не може да говори, защото аз не трябва да отварям...

— Марсиа! — Антъни понечи да влезе.

Марсиа се хвърли срещу вратата. Захлопна я под носа му и сложи веригата.

— Повече не те познавам, мистър Бридж! — извика отвътре. — Върви си при своята Хана с всичките ѝ пищни подробности. Нека да те опипва, да те гали... Все ми е едно, разбра ли? Все ми е едно! За мен ти си умрял!

— О, Господи, смъртен случай — проплака Лизи и силното ѝ хълцане заглуши дори шума от колата, с която Антъни примирен си

тръгна.

Бясна, Марсиа се съблече набързо, захвърли дрехите си в ъгъла, взе си душ и си легна. Както и очакваше, не можа да заспи, а като противничка на всички приспивателни, нямаше нито една таблетка за сън. Но дори и да имаше, вероятно и сто таблетки не биха ѝ подействали. Опита с броене — броеше овце, палми, а най-накрая кръшните движения на Хана по време на танца ѝ с Антъни. Все пак умората я надви и тя заспа дълбоко.

Телефонът иззвъня и я сепна. Сънена вдигна слушалката.

— Ало...

Помисли си за Антъни, за злоупотребата му с доверието ѝ и мигновено я обзе яростта. Независимо от това кой беше от другата страна на връзката, трябваше да излее поне част от гнева си върху него.

— Марсиа, скъпа — разнесе се веселият глас на Доли Солстър. — Да не би да съм ви събудила? Мери Кислинг има прекрасна идея: от морето да излиза гол танцър и да пее шведския химн...

— Шегувате се, нали? — засмя се Марсиа.

— Но Жоржет Едмъндсън каза, че ако кралицата се загледа, кралят би могъл да прояви ревност. Затова Джинкс от Кралския комитет предложи за целта да вземем жена. Тогава Дороти предположи, че кралят ще се загледа и кралицата ще прояви ревността си. Вие какво мислите?

Марсиа си пое дълбоко въздух:

— Правете каквото искате. Напълно ми е безразлично. Вие сте се побъркали! — и захвърли слушалката.

Осъзна какво е направила едва когато чу дрънченето и видя, че шайбата се търкулна на пода.

Джон Уълс, пациентът, който искаше да откаже пушенето, гледаше Марсиа сияещ.

— Имам едно предложение за вас, мис Мермелщайн — каза ухилен. — Няма да докосна повече цигара, ако вие пропуштите.

Тя затвори очи, за да скрие враждебността, която можеше да се прочете в тях. След обаждането на Доли Солстър бе сънувала само голи пеещи танцори, а на сутринта се събуди от шума на съборената

от самата нея нощна лампа. Бе решила отсега нататък да не прави никакви компромиси.

— Значи, аз трябва да посегна на здравето си, за да откажете цигарите?

Мистър Уълс се усмихна злорадо:

— Знаех си, че ще отхвърлите предложението ми.

— И какво печелите вие от това?

— Удоволствието, че аз съм готов да откажа цигарите, но вие не сте способна да ми помогнете да го сторя.

— Мразя ви, мистър Уълс! — Марсиа посочи настолната си лампа. — Гледайте тук!

И започна последователно да светва и угасва, мърморейки хипнотизиращи думи. Както се очакваше, мистър Уълс се поддаде. Тя се питаше само дали ще може да го извади от хипнозата, но така или иначе щеше завинаги да го откаже от пушенето!

— Вие се уморявате... вие сте уморен... и докато преброя до три, ще се събудите, но със сигурност ще сте вече непущач, защото от този момент нататък ще вярвате, че аз съм страстна пушачка, а това ще ви отврати и повече няма да докоснете цигара. — Марсиа се покашля. — И ще ми платите двоен хонорар. Едно, две, три!

Почувства се горда, като видя, че мистър Уълс, пухтейки, се събужда. Беше успяла! За първи път пациентът ѝ се свестяваше отново.

Радостта ѝ обаче се помрачи от факта, че мистър Уълс я обяви за страстен пушач, и понеже му вредяла на него — пасивния пушач — ѝ плати само половин хонорар.

През целия ден Марсиа не вдигна телефона. Написа цяла глава от романа си, посветена на своенравни и неверни мъже и на млади жени, които не мислят за нищо друго, освен за прелъстяване. Едва привечер най-после реши да посегне към слушалката.

— Да, моля. Кой е?

— Антъни. Защо цял ден не...

— Антъни? Не, аз не познавам Антъни! — отговори учтиво.

— Марсиа, моля те! Възрастни хора сме. Защо са тези номера? Нека поговорим открито.

— Добре, имаш право. Възрастни хора сме. Какво искаш от мен, измамнико?

От учтивия ѝ тон не бе останала и следа.

— Цял ден се опитвам да се свържа с теб, за да поговорим разумно и трезво, но...

— Виж ти! А аз не се опитах просто защото е невъзможно да се говори разумно с теб, донжуане на „Хималаите“!

— Не искаш ли да се видим? — продължи Антъни умилкващо.
— Очи в очи се говори по-лесно.

— И по телефона мога да ти кажа мнението си, но моля... — Марсиа бе доволна от великодушието си. — Щом непременно искаш да ме лъжеш в очите и да ми се оправдаваш с глупави извинения... Ще те чакам довечера в единайсет на брега. — И добави грубо: — Нито минута по-рано или по-късно.

— Защо? — гласът му бе вече закачлив. — Или може би Пепеляшка ще изчезне?

Тя се засмя подигравателно.

— Да не би да си мислиш, че си някакъв принц, ти... ти, прелъстител такъв! Точно в единайсет!

Така тресна слушалката, че апаратът изпука заплашително. Все още работеше, но Марсиа трябваше да се овладее, иначе нямаше да има възможността да го използва повече.

В единайсет без пет вече бе на плажа с часовник в ръка и поглед, следящ секундите. Искаше да докаже на Антъни, че не е точен. Знаеше, че това ще е най-малкото, което би могла да направи, но все пак щеше да се чувства доволна.

Когато обаче стрелката се закова на единайсет, Антъни изскочи иззад нея.

— Ето ме!

Тя извика и изпусна часовника.

— Как можа да ме изплашиш така?! — Заопипва пясъка да го търси.

— Гледаше толкова нетърпеливо стрелката, защото все пак искаше да ме видиш, нали? — Антъни направи помирителен жест. — Марсиа, скъпа, знаеш колко много държа на теб...

— Знам, че сега трябва да ти обърна гръб и да те оставя на оная мръсница. Нека ти се овесва на врата, нека те прегръща! Двамата сте прекрасна двойка.

— Но аз съм невинен! — Той вдигна умоляващо ръце.

— Ти ли? Ти си секс чудовище!

— Престани да ме обиждаш. — Антъни не издържа. — Не съм секс чудовище!

Гласът му прокълкна в тихата нощ. От близката палма се откъсна един кокосов орех и се търкулна към тях.

— Да ти кажа ли какъв си, Антъни Бридж? Да ти кажа ли? — С всяка следваща дума Марсиа все повече се ожесточаваше. — Ти си женкар! Да, това си ти, женкар, женкар, женкар! — и тропаше с крак по пясъка.

— Това вече е прекалено! — не издържа той. — Ти се преструваш, разбра ли? Преиграваш и се правиш на недостъпна!

— Досега никой не ми е казвал такова нещо! — вбесена извика Марсиа.

— Тогава досегашните ти любовници са преигравали повече и от теб. — От ярост погледът му се замъгли. — Просто танцувах с Хана, което мисля, че е позволено. В края на краищата все още не сме женени!

— Единственото разумно нещо, което каза досега. За щастие не сме женени. — Марсиа се опита да успокои сърцебиенето си и вдигна надменно глава. — Ще ти докажа, че нито преигравам, нито се правя на недостъпна!

Врътна се и тръгна. Пътюм се препъна в кокосовия орех и, охкайки, продължи към къщи. Беше принудена от време на време да подскача на един крак, а и да признае, че с това видимо развали театралния ефект на действията си.

— Ще ви покажем снимките, които нашият екип засне на Св. Томас.

На екрана се появиха последователно сменящи се кадри, изобразяващи група художници, група строители, група градинари, обградени от възхитени зяпачи.

— Бум от обновени желания превзе нашия остров — обясняваше говорителят. — По неизвестни причини тукашните жители ремонтират домовете си и полагат особени грижи за градините си. Помолихме няколко от тях да разяснят мотивите за това.

Марсиа се беше свила на леглото и разтриваше крака си, който бе ударила при спъването в кокосовия орех. За момент ядът ѝ се разсея и вниманието ѝ бе привлечено от появилата се на екрана Примула Невел, която се усмихваше широко пред камерата.

— Трябва да се подготвяме — произнесе тайнствено. — За съжаление повече не мога да ви кажа — тя се засмя нервно. — Може би трябва само да допълня, че се налага къщите ни да са по шведски чисти и спретнати... А сега ме извинете.

Втурна се с пронизителен писък към групата биещи се жени, сред които няколко бояджии отчаяно се бореха за живота си.

— Занаятчиите на острова, които са малко на брой, са ужасно търсени — продължи говорителят.

На екрана се виждаше как Примула Невел сграбчи шефа на бояджиите и го завлече към къщата си, докато Доли Солстър направи същото с помощника му. Жоржет Едмъндсън успя да докопа само чирака, когото хвана под мишница и безцеремонно го занесе до дома си.

— С това нашето предаване завършва. Желаем ви лека нощ — завърши говорителят. — А сега, реклами...

[1] Hannah. — Б.р. ↑

VIII

Просветлението споходи Марсиа, когато влезе в аптеката, намираща се точно до супермаркета. Мравки полазваха по гърба ѝ всеки път, когато аптекарят я погледнеше или и се усмихнеше похотливо. Уж наблюдаващ останалите клиенти, той зорко следеше елегантната ѝ походка.

Марсиа искаше да излезе с някого, да пофлиртува с него и да се погрижи Антъни да я види, за да му докаже, че не само той може да прелъстява и да изневерява. Трябваше да го направи свидетел на представление, подобно на това, което той ѝ бе устроил в „Хималаите“.

— Здравейте, мис Мермелщайн! — усмихна ѝ се мазно аптекарят, като я видя да се приближава. — С какво мога да ви бъда полезен? С носни кърпички, хапчета за глава или може би рандеву с най-интересния мъж на Вирджинските острови? — Той се потупа по рахитичните гърди и се засмя беззвучно.

Марсиа се усмихна измъчено и махна с ръка.

„Да изляза с мъж — да, но не и с теб!“

Замисли се кого от всичките си познати би могла да покани. С ужас установи, че няма друга алтернатива, освен аптекаря. Изключи мъжете на съседките си. Ако я видеха с някого от тях, това би довело до катастрофа. Томас, прислужника ѝ, Антъни не би възприел като съперник. Джефри, бившият съученик на приятелката ѝ Сюзън Хензен, вероятно не би имал толкова сила да я заведе на ресторант. А да се покани жиголо само като компаньон за вечеря, все още не се бе случвало на Св. Томас. И така, оставаше само аптекарят...

Марсиа го погледна изпитателно и се засмя — нещо, което той сметна за особено благоволение. Тя събра смелост и, кършейки снага, се приближи към него.

— Носни кърпички. От атрактивен мъж като вас такава слаба жена като мен с удоволствие би си ги купила.

— Ооо! — Аптекарят се наведе толкова много, че имаше опасност да се прекатури през тезгяха. — Не познавам друга жена, на която с по-голямо удоволствие бих продал носни кърпички. — Без да се обръща, той опипа зад гърба си и ѝ подаде едно пакетче. — С конкурсна задача. Ако решите кръстословицата на опаковката, печелите скейтборд. Ще ви издам ключовата дума: „обрив“. Не е ли чудесно?

— Разбира се, че е чудесно! Винаги съм искала скейтборд...

Марсиа погледна влажните му устни и се уплаши, че самата тя ще получи обрив.

— Как се казвате?

От вълнение аптекарят поруменя.

— Огъл Глумп...

— Хубаво име — рече вяло и, преодолявайки антипатичните си чувства към него, продължи. — Огъл, от много отдавна искам да изляза с вас — изтърси го на един дъх, преди да се е отказала. — Харесвате ми и по реакциите ви ми се струва, че и аз не съм ви безразлична.

Ледени тръпки я побиха и се опря на количката си за покупки.

— Какво ще кажете да отидем довечера в „Хималаите“? Ще вечеряме, ще потанцуваме... Вземете ме в девет. Казвам се Марсиа и ще се радвам да дойдете.

Тя преглътна с мъка. Самообладанието ѝ се бе стопило.

— Мис Мермелщайн, искам да кажа Марсиа... — Огъл Глумп се бе опрял на тезгяха и я поглъщаше с поглед. — Това е най-щастливият ден в живота ми! Защо не останете с мен? Мога да поръчам по една пица и...

— В девет в „Хималаите“ — почти извика Марсиа, като си представи с ужас, че би могла да остане насаме с този човек. — И не ме карайте да чакам!

— Бих направил всичко с вас, но не и да ви накарам да чакате.

Тя излетя от аптеката, като дори забрави носните си кърпички. Прибра се по най-краткия път. Сега само оставаше да чака Антъни да ѝ звънне, за да му съобщи триумфираща, че вече си има обожател.

Намираще си работа само и само да не мисли за Антъни, но все поглеждаше телефона.

— Обади се най-после, проклетнико! — изруга гласно.

Но и ругатнята не ѝ помогна. Заричаше се, че няма първа да му се обади. „Няма да отстъпя пред този прелъстител!“ Но удържа думата си само до пет часа следобед. Вдигна слушалката и набра номера на ВИП-агенцията. Чу кокетното гласче на секретарката и поиска Антъни.

— Марсиа! — Гласът му беше радостен, без капчица разкаяние. — Колко хубаво, че се обади!

— Можеше и ти да го направиш, нали? — тросна се тя. — Първо публично почти обладаваш онази млада блондинка, а после се държиш така, сякаш нищо не се е случило.

— Но...

— Едно ще ти кажа, Антъни Бридж! — изкрещя Марсиа в мембраната. — С мен не можеш да постъпиш така! Не и с мен! Забранявам ти да ми се обаждаш повече!

— Но аз не съм ти се обадил — плахо отвърна той.

— Да, именно затова. Имаш нахалството да не ми се обадиш нито веднъж, за да ми се извиниш смирено...

— Но защо...

— И затова ти забранявам да ми се обаждаш! Поне тази вечер ще е безполезно, защото в девет часа очаквам да ме вземе един привлекателен мъж, с когото смятаме да отидем в „Хималаите“ и да покажем на хората, какво значи класа. Всъщност не се знае... Покани ме у тях и, доколкото го познавам, струва ми се, че няма да му устоя дълго. — Пое си дълбоко дъх и повиши отново тон. — Затова не ме търси повече!

Затвори телефона и се усмихна със задоволство.

— Да пристъпим към избирането на почтени девизи за приема на кралското семейство!

Дороти, председателката на Кралския комитет, си бе набавила чукче, подобно на това, с което американските съдии удрят по заседателните маси.

— Тишина, моля за тишина, иначе ще опразня залата — извика тя към жените в хола и чукна три пъти по масичката, след което погледна жално трите големи вдлъбнатини в някога безупречния ѝ орехов фурнир. — Ще предложи кандидатките.

Останалите дами от комитета, наредени на дивана и на стъгаеми столове около Дороти, започнаха да шушукат нервно, щом младите госпожици излязоха. Те бяха все техни роднини и именно затова имаха щастието да бъдат предложени.

— Кандидатка номер едно — извика Дороти. — Който е за нея, да вдигне ръка!

Елизабет сръга седящата до нея Сара.

— Обеща, че ще гласуваш за племенницата ми! — прошепна ѝ вбесена: — Вдигни си ръката най-после!

Сара поклати глава.

— Ще гласувам за братовчедката на Джинкс, а Джинкс ще гласува за дъщеря ми и ще вербува и Лесли за целта, с което, твоята племенница ще отпадне.

— Тогава ще предложи дъщеря ти да бъде дисквалифицирана — просъска Елизабет и се обърна към Дороти, преди Сара да ѝ затвори устата. — Имам предложение: кандидатка номер две да бъде дисквалифицирана. Тя е бременна в четвъртия месец и е всичко друго, но не и девица. А за чест и дума не може да става. Та тя ляга с всеки!

— Дисквалифицира се — оповести Дороти и направи още една вдлъбнатина във фурнира.

— Но, Дороти, сестра ти също не е девица — възрази Сара. — Тя е бременна в третия месец, а дори не знае кой е бащата. Моята дъщеря знае поне това.

Дороти стана смъртно бледа.

— Закривам заседанието! — извика тя и прекалено силно удари по масичката.

Със сълзи на очи опипа някога огледалната ѝ повърхност и размахна чукчето към останалите членове на кралския комитет.

— Някакъв си мистър Глумп е тук, мис Марсиа, пред къщата — оповести Лизи и се спря на вратата на спалнята. — О, и тази вечер изглеждате прекрасно. Мистър Бридж ще се смае!

Марсиа оглеждаше доволно дългата си до пода рокля от червена тафта с корсаж, покрит с пайети. „Антъни наистина ще бъде смаян, но не така, както Лизи си мисли.“

— Кажете на мистър Глумп, че идвам веднага.

Икономката не се помръдна от мястото си.

— Не излизайте с него, мис Марсиа. Тази вечер сте толкова красива...

Възмутена, Марсиа я погледна гневно.

— Да не искате да ме контролирате с кого да излизам и с кого не?

— Не, разбира се, че не. Но и Томас каза, че не бива да излизате с мистър Глумп, защото тази вечер сте особено красива, а и...

— Достатъчно! По-добре се опитайте да се научите кога и за колко човека трябва да пригответе закуска. А Томас да си върши неговата работа и да не се меси в личния ми живот!

Тя отвори входната врата и видя лицето на Огъл Глумп почти на височината на коленете си. Направи неволно още една крачка и политна срещу него с такава инерция, че го събори на земята.

— Откога мечтая за този момент — измърмори Глумп и посегна да я целуне.

Марсиа лежеше върху него, опитвайки се да отблъсне целувките му. Вдигна очи нагоре към стъпалата. От тях укорително я гледаше икономката.

— Веднага ми обяснете, Лизи! Веднага!

— Казах ви, че не бива да излизате с мистър Глумп. — Тя протегна ръка на господарката си. — Една година преди смъртта си баба ви бе помолила Томас да направи нови стъпала пред къщата и точно днес той реши да започне.

— Много мило от негова страна. — Марсиа се изправи, а междувременно Огъл опипа краката ѝ. — Да не би баба да му е била поръчала и да срути къщата? Предупредете ме, за да не бъда изненадана някой ден.

Лизи отупа роклята ѝ и кимна съчувствено.

— Ще попитам Томас, мис Марсиа. Желая ви приятна вечер.

Но произшествието си имаше и своите предимства. Докато пътуваха към „Хималаите“, Марсиа бе толкова ядосана, че не обръщаше внимание на влюбените погледи на Глумп. Тя дори не се впечатли, когато почувства ръката му върху коляното си. Не я изнерви и непрекъснатото му бърборене.

— Преди малко в трапа... това беше божествено! Можем да го повторим по всяко време вкъщи.

При други обстоятелства Марсиа би скочила от колата, но сега само го перна леко по ръката.

Още с влизането в ресторанта настроението ѝ се оправи. Както и очакваше, Антъни седеше на бара, пиеше и гледаше в една точка, като че ли нищо не вижда и не чува. Оберкелнерът ги посрещна и мигновено пребледня. Бе разпознал Марсиа, която се гушеше в аптекаря.

— Заведете ни на нашата маса, добри човече. Резервирана е на американското име Огъл Глумп.

Марсиа хвърли бегъл поглед към бара. Антъни наблюдаваше Огъл доста подозрително и, когато оберкелнерът каза: „Ето масата ви, мистър Огъл Глумп“, той се засмя тихо.

Сред изисканата обстановка в ресторанта Огъл изглеждаше още по-ужасно, отколкото в аптеката си.

„Е, какво да се прави — мислеше си Марсиа, — важното е Антъни да види, че мога и без него. Най-малкото без...“

— Ах, Огъл, вечерта ще бъде прекрасна — усмихна се тя превзето и седна не срещу „кавалера“ си, а до него, така че Антъни да има възможността добре да ги наблюдава.

Опря глава на рамото му.

— А вие не мислите ли, че вечерта ще бъде прекрасна? — прошепна и се втренчи в ухото му ужасена.

— Какво ви стана изведнъж, Марсиа? Нещо не е наред с ухото ми ли?

— Косми... По края на цялото ви ухо... косми.

Огъл се засмя смутено.

— Харесва ли ви? Заради тях майка ме наричаше „малко луксозно кученце“ и ме галеше по ушите. А имах една приятелка, която се влудяваше, като ги види.

Марсиа изобщо не се влудяваше, но събра цялата си смелост и воля и приближи устни до ухото му.

— Обзалагам се, че можете да ми предложите още много изненади — рече шепнешком, но се отдръпна внезапно, тъй като аптекарят се засмя истерично и подскочи от мястото си.

— Съжалявам, Марсиа! — потърка ухото си и седна отново. — Не мога да издържам, когато някой ми шепне в ухото. Разбирате,

нали... от косъмчетата се възбуждам. Жалко, но това е единственият недостатък при такава дарба.

— Няма роза без бодли — измърмори Марсиа.

Антъни вече не се преструваше, че не ги забелязва. Кръстосал крака, той седеше с гръб към плота и широко усмихнат ги гледаше.

„Ще ти замръзне скоро усмивката!“ — мислено му се закани Марсиа.

— Две коли — поръча Огъл и се отдръпна ухилен, когато тя се приближи до ухото му.

— Шампанско — поправи го. — Ще поръчаме шампанско.

Идеше ѝ да хвърли пепелника по Антъни, който вече едва сдържаше смеха си.

— Огъл, няма ли да ме прегърнете.

— С удоволствие, мишко моя.

Наведе се и я обхвана през раменете.

— Влудяваш ме... — пръстите му погалиха тила ѝ и Марсиа трепна. — А аз не те ли влудявам? Кажи ми!

Тя благоразумно премълча. Само плъзна ръка по бедрото му и то така, че да не остане незабелязано от Антъни.

— Престанете! — Огъл отмести стола си настрана. — Все още не се познаваме толкова добре, мис Мермелщайн!

Марсиа отдръпна ръката си, но движението ѝ бе толкова рязко, че неволно го удари по лицето. Стана и го погледна гневно.

— Вървете си при вашите носни кърпички със загадки на опаковката, мистър Глумп. За мен вие сте пълен идиот. И да знаете, за в бъдеще няма да си купувам нищо от вас — обърна се и без малко да налети върху келнера. — Върнете шампанското и донесете на господина две коли. Ще му подхождат повече.

За момент настъпи гробна тишина, а после се чу гръмкият смях на Антъни, който със сълзи на очи едва не се прекатури през бара.

Бясна, разочарована и изтощена, Марсиа слезе от таксито, преследвана от образа на злорадо кискация се Антъни. По гърба ѝ все още пролазваха тръпки, като си спомнеше „флирта“ си с Огъл Глумп. За нейна изненада пред входната врата вече имаше временна дървена стълба. „Колко странно! Ровът също е запълнен. В каква дълбока яма попаднах току-що... Получих урока си и...“

— Антъни! — прошепна неволно, като чу спиращата пред къщата ѝ кола.

Но усмивката ѝ се стопи веднага, щом разпозна слизащия мъж.

— Помогнете ми, мис Мермелщайн! — отчаяно извика Джефри Кроутър. — Не мога повече! Не издържам! По-добре да ме кастрират, отколкото това ненаситно животно да...

— Не съм ненаситно животно!

Сюзън Хензен, приятелка на Марсиа и негов сексуален терорист, го бе проследила със собствената си кола. Слезе от нея и се затича към някогашния си съученик.

— Още в гимназията ми се закле във вечна любов, а после изчезна безследно за петнайсет години. Възползвала съм се само няколко дни от обещанието ти и ще се възползвам и през следващите, обещавам ти!

— Няма ли кой да ми помогне? — проплака Джефри, опитвайки се да се измъкне. — Марсиа, толкова ли сте безчувствена към нещастни същества...

— Тази вечер съм безчувствена — отвърна му тя невъзмутимо, докато се качваше по дървените стъпала.

Сюзън го дръпна към колата си.

Марсиа хлопна вратата след себе си. Имаше толкова много собствени грижи, че не можеше да се занимава с проблемите на другите.

— Ще ви покажа как можете да преодолеете страха си. — Марсиа пристъпи към мистър Марголис и го притисна към стената на кабинета си. — Ще симулираме гмуркане!

— Трябва ли да се съблека? — попита Робърт Марголис учтиво.

Тя махна с ръка.

— Направете челна стойка. Така. Сега се опрете на стената — застана пред него и го погледна съзаклятнически право в очите. — Така ще виждате света такъв, какъвто е, когато се гмурнете, и тогава вътрешно ще ви се струва не че се гмуркате, а че се издигате и няма да изпитвате страх от дълбочините. Толкова е просто!

Мистър Марголис се свлече на пода. После стана и ѝ се усмихна признателно:

— Мис Мермелщайн, вие сте гений! Обичам ви!

— Достатъчен ми е хонорарът.

Марсиа взе чека и изпрати пациента си до входната врата. Той стъпи на най-горното стъпало, извика и се вкопчи здраво в парапета.

— Господи, толкова е високо, а последното стъпало е ужасно ниско. Помощ!

— Свят ли ви се вие?

— Ужасно! — капчици пот избиха по челото му.

— Чудесно! — ликуваше Марсиа. — Класически синдром според професор доктор Юпс: „Излекуването на страха от дълбоко при гмуркачите води винаги до страх от високо при слизането по стълби.“ Пожелавам ви приятен ден, мистър Марголис, и успешно гмуркане!

— Който открито признава грешките си, е наистина велик! — декламираше Марсиа час по-късно, изпреварвайки колата пред себе си. — Антъни, разбрах, че се отнесох глупаво с теб и с тази съблазнителна блондинка. Ти наистина си невинен и аз ужасно съжалявам, че постъпих така.

„Да, не звучи лошо“ — помисли си, даде мигач и сви в уличката, където се намираше ВВП-агенцията.

— А тази измишльотина да те накарам да ревнуваш от онзи мухльо беше още по-глупава. Извинявай, миличък! — завърши тя репетицията си.

Паркира, слезе и влезе в офиса.

— Добър ден, какво мога да направя за вас?

Марсиа присви очи. Позна кокетния глас от телефона, но не бе очаквала, че принадлежи на тази млада, добре сложена жена с черни коси и искрящи очи.

— Бих искала...

Спря и смущението, изписано на лицето ѝ, виждайки секретарката, се смени с лъчезарна усмивка при влизането на Антъни.

— Само този, който открито признава грешките си...

— Я виж кой е дошъл! — Той се усмихна широко. — Разбиващата мъжките сърца Венера? — Антъни се обърна към Анита: — Оставете ни сами, моля. Мис Мермелщайн и аз трябва да уточним още няколко подробности около вилата.

— Както желаете — отвърна тя и излезе, кършейки снага.

— И тя ли ти е направила предложение и си ѝ отказал, или винаги се държи така? — попита Марсиа колебливо.

— Не се притеснявай, винаги е такава. Но е жизнена моята Анита, какво ще кажеш? Пълна противоположност на твоя... как се казваше... а, да, Огъл Глумп. Какво име! — Антъни поклати смеейки се глава. — Огъл Глумп!

— ... е наистина велик...

— Огъл... Глумп... Глумп, Глумп, Глумп — Той вирна глава. — Колко благозвучно се произнася, мелодия за ушите!

— Антъни! — неволно Марсиа повиши тон. — Що се отнася до съблазнителната блондинка...

— А какви изискани маниери имаше джентълменът! — В очите му засвяткаха подигравателни пламъчета.

— Осъзнах, че...

— Огъл... — Стана и пристъпи към нея. — Трябва да си спяпа, скъпа, за да излезеш с такъв тип.

— Ще ме изслушаш ли най-последно, по дяволите! — извика тя. — Опитвам се да ти обясня...

— Какво харесваш в този Огъл ли? В този младок, който непрекъснато се хилеше и се въртеше на стола си? Какво толкова неприлично му шепнеше?

— Само този, който признава грешките си...

— Наистина грешка беше от твоя страна да го погалиш по бедрото. — Антъни сияеше от удоволствие. — Отиде твърде далеч — погледна я изпитателно. — Какво всъщност ти хареса от бедрото му? Не съм експерт, но не намирам нищо интересно в едно мъжко бедро.

— Ти... ти си... — Марсиа си пое въздух, но забелязала, че той страшно се забавлява, не можа да се овладее и избухна. — Не можеш да разбереш това, Антъни, и затова не можеш и да го оцениш — рече запъхтяна от гняв. — С Огъл — тя преглътна, произнасяйки името му, — с него ме свързва нещо душевно, нещо дълбоко. Горят сърцата, а сърцата виждат по-добре от очите.

— Така ли? — запитва той най-спокойно. — Тогава побързай да купиш на сърцето си очила, за да можеш да видиш твоя Огъл и да разбереш грешката си.

— С теб не може да се говори разумно! — изкрещя Марсиа. — И за твое сведение Огъл е по-добър от теб в леглото!

Антъни се ококори и се засмя с глас, а тя тресна на излизане толкова силно вратата, че мазилката падна върху чакащата в приемната секретарка.

Ръката на икономката трепереше като лист, докато ѝ подаваше писмото.

— Беше пред входната врата, мис — каза тихо. — Господи, изглежда като шпионско. Дали не искат да ме завербуват за шпионин?

Марсиа погледна плика, върху който с яркочервени букви пишеше: „Строго секретно! Да се прочете и веднага да се унищожи!“

— Не съм сигурна какво е, Лизи, но гарантирам, че не е шпионско.

— Благодаря, мис.

Марсиа я проследи с поглед, докато излизаше, поклати глава и се зае с писмото. Оказа се, че е разпространено от Кралския комитет, който накратко умоляваше местните жители, участващи в уреждането на градинските увеселения в чест на кралското семейство, да включат осветлението на дворовете си с цел „проверочната комисия да провери изправността му“. Комитетът обещаваще награда за най-добро празнично осветление под формата на „златна светеща круша“. Начало на спектакъла — девет часа.

Две минути преди девет токът на Св. Томас спря поради пренатоварване на електрическата мрежа.

IX

Токът не бе пуснат през цялата вечер. Около десет и половина Марсиа изгуби всякаква надежда и тъкмо мислеше да си ляга, когато чу спираща пред къщата кола. По природа не бе страхлива и предпазливо се промъкна до прозореца. Шофьорът носеше фенер, който бе насочил право към входната врата.

— Кой ли е? — измърмори на себе си.

— Шпионин — чу се зад нея и тя подскочи от уплаха.

— По дяволите, Лизи, глу... — Марсиа довърши съвсем тихо думите си. — Как можете да ме стряскате така?

— Откъде да знам, че ще се стреснете? Мислех си, че след днешното писмо имате уговорка с някой шпионин.

— Но не и с вас! — Марсиа насочи вниманието си отново към мъжа отвън, но вече не го виждаше. — Изчезнал е!

Пред прозореца внезапно се появи тъмен силует и лъчите от фенера блеснаха в лицето ѝ. Все пак успя да потисне вика си.

— Не прави такава ошашавена физиономия — изрече мъжки глас, — а ме пусни да вляза.

— Антъни!

Само за миг Марсиа усети надигания се у нея гняв, който обаче бе потушен от мисълта за присъствието на Антъни.

— Не знаех, че мистър Бридж е шпионин — констатира Лизи учудено.

— Мъжете винаги са обичали изненадите!

Марсиа отвори вратата, опря се на касата ѝ и се вгледа в лицето на Антъни. В полумрака успя да види чаровната му усмивка.

— Ако само веднъж споменеш Огъл Глумп или друга подобна глупост, затварям под носа ти — заплаши го усмихната.

Той се промъкна на пръсти покрай нея и кимна на икономката:

— Здравейте, Лизи! Бихте ли ни оставила с мис Мермелщайн насаме?

— Разбира се, господин шпионин — тя сияеше. — Знам си работата. Не трябва да има никакви свидетели.

Антъни я гледаше слисан как се отдалечава.

— Да не би...

— Не й обръщай внимание. — Марсиа не помръдваше от мястото си. — И какво имаш да ми кажеш?

— Това!

Притегли я към себе си и я целуна дълго и страстно. Езикът му се впусна в луда игра с устните ѝ, които нетърпеливо отворяха на бушувания в него огън. Тя плъзна ръце надолу под корема му и едно-единствено докосване бе достатъчно, за да го направи неудържим.

Неусетно се озоваха в спалнята.

— Ах, ти, прелъстител... — успя да каже. — Имаш нахалството да дойдеш при мен и дори да ме целуваш?

— Как бих могъл да бъда толкова глупав, да не дойда при теб и да не те целувам?

Езикът му нежно докосваше чувствените ѝ устни.

— Да не искаш заради една малка караница да се откажа от теб? Никога!

— Малка караница? Та това си беше цял скандал!

— Дори и заради един скандал не бих се отказал от теб. Сетих се, че се обичаме и би било безсмислено да не бъдем заедно въпреки влечението ти към други мъже...

— Какво?! — Марсиа се опита да го отблъсне. — Да не си откачил? Моето влечение към други мъже! А онази блондинка...

— Само този, който признава грешките си... Какво всъщност искаше да ми кажеш? Не възнамеряваше ли да ми обясниш колко ме обичаш и че не можеш да живееш без мен?

— Мислех...

Марсиа усети, че ръбът на леглото се врязва болезнено в коленете ѝ. Фенерът, окачен на колана на Антъни, хвърляше призрачни светлинки.

— Но ти ми се подигра...

— Просто ти се посмях — продължи той, обсипвайки я с целувки. — Правеше ми удоволствие да те ядосвам.

— Да ме ядосваш?!

Марсиа се опита да покаже яростта си, но ласките на Антъни надделяха, а и усещаше, че не само фенерът му ѝ убиваше отпред.

— Какво правиш с мен? — попита едва чуто.

— Подготвям те за няколко часа, изпълнени с удоволствие и любов. — Устните му оставяха влажна диря по лицето ѝ, не пропускайки нито сантиметър от него. — Какво иначе би могъл да прави човек, когато няма ток?

Антъни я събличаше сръчно, докато тя разкопчаваше панталона му. Сграбчи я и я положи на леглото. Само за секунди обходи с поглед стройното ѝ тяло, после Марсиа чу шума от захвърлените му дрехи, фенерът също бе паднал на пода и беше изгаснал. Внезапно усети горещото му тяло върху своето.

— Най-послед... — прошепна и обви крака около него. — Не можеш ли да махнеш този фенер? Пречи ми...

— Това вече не е фенерът, мила. — Антъни смучеше щръкналите ѝ гърди. — И изобщо не пречи, напротив!

Марсиа искаше да му каже още нещо, искаше да му обясни колко много е копняла за него, но думите бяха излишни. Тя като че ли чезнеше в океана от страст, в който стихията на любовта ги бе потопила. Тялото ѝ се сля с неговото, отдаде се на неговите копнежи, на неговите желания и, намерила собственото си удоволствие, тя продължи безпаметно да се вие, докато изживя отново заедно с Антъни взривен оргазъм, който дълго след това ги караше да лежат неподвижни и останали без дъх.

— Как може човек да се лиши дори и за ден от такова удоволствие?! — прошепна Антъни, дишайки все още тежко.

— Какво искаше да ми кажеш за съблазнителната блондинка и твоя кавалер? Сега имаме време и можем да си поговорим, преди да продължим.

Марсиа го целуна майчински по челото и го погали по косата.

— Казах всичко, каквото имаше за казване. А това, което не съм, нека го оставим. Съгласен ли си?

Той я прегърна, наслаждавайки се на близостта на тялото ѝ.

— Съгласен съм, но само ако не сънуваш твоя Огъл Глумп...

Марсиа го ухапа по рамото и се усмихна доволно, като чу воплите му.

— Спирането на тока бе само един незначителен инцидент — обясняваше Дороти, карайки с бясна скорост открития си джип. — Просто не ни достига електричеството на острова. В краен случай по време на празниците ще изключим тока на болницата. Чандра изчисли, че ако спре там, ние ще имаме достатъчно — тя се усмихна на Марсиа, която смъртнобледа се бе вкопчила в седалката, за да не изхвъркне по пътя. — А Чандра не била болна от шарка, просто е алергична към мъжа си. Но вече го изгонила и подала молба за развод. Та техни величества могат спокойно да дойдат. Кога ще пристигнат?

— Скоро — едва успя да произнесе Марсиа.

Вцепенена, тя само затвори очи, докато Дороти с невероятна скорост профуча между една цистерна и намиращия се до нея автоvlak, след което със свирещи гуми се закова на главната улица на модерен квартал.

— Антъни... Мистър Бридж ще ме уведоми навреме...

— Пристигнахме — Дороти й помогна да се отлепи от предното стъкло, в което се бе ударила при рязкото спиране.

— Това ще е кулминацията за кралското семейство.

Посочи й бунгалата и натисна клаксона три пъти. От всички страни се стрелнаха жени с кърпи на главите, ролки в косите, кофи за смет или деца в ръцете и мигновено изчезнаха в храсталаците.

Марсиа погледна подозрително цялото това оживление, после се взря още по-подозрително в небето, което бързо се покриваше с черни облаци, и в следващия момент заваля на едри капки. Дороти свирна с клаксона още веднъж и жените с ликуващи викове размахаха огромни плакати и лозунги. Небето като че ли се продъни и се изсипа пороен дъжд.

— Плакатите и лозунгите ще окачим по продължение на улицата — извика Дороти, за да я чуят всички. — Ще превърнем улицата в „Кралска алея на Карибските острови“.

— Съмнявам се — каза Марсиа мрачно.

Дъждът мокреше лицето, дрехите й и всичко под тях. Тя посочи „нагледната агитация“, изработена явно с не водоустойчиви бои. Контурите на рисунките и буквите вече бяха започнали да се преливат.

— Представяте ми ги като продукт на авангардизма, така ли?

И докато Дороти гледаше недоумяваща към вече погубените портрети на кралското семейство, Марсиа забеляза някакво пано с образа на кралица Силвия и се сети за обаждането на майка си.

— Сега наистина изглежда като Маги Тачър! — каза си тихо и потупа утешително хълцащата Дороти. — Просто запазете плакатите за посещението на Маргарет — предложи тя, но това не помогна на отчаяната организаторка.

— О, не, колко ужасно! Смразяващо! Катастрофално! Бедничката тя! Не...

— Лизи! — Марсиа ѝ хвърли унищожителен поглед. — Затвори си устата!

— Затварям си устата — измърмори икономката.

Марсиа влезе мокра до кости, оставяйки следи с прогизналите си обувки.

— Няма ме за никого. Трябва да се подсуша.

Докато влизаше в банята, тя благодареше на Бога, че се е върнала жива и здрава. Съвсем не ѝ беше лесно да сочи пътя на каращата с около сто километра в час и замрежени от плач очи Дороти в този проливен дъжд. Краката ѝ все още потреперваха при ужасния спомен.

Тъкмо понечи да се пъхне под душа, когато на вратата се позвъни.

— Идвам, идвам, тук съм! — извика Лизи весело.

Марсиа спря водата. Някакво шесто чувство я накара да се заслуша. Чу женски глас, който тихо каза нещо на икономката.

— Не, сега не можете да говорите с мис Мермелщайн. Тя е мокра и трябва първо да се подсуши, преди да...

— Лизи! Веднага затворете проклетата си уста.

Марсиа излезе от банята и видя възрастна, мило усмихваща се госпожа, която ѝ се стори позната.

— С какво мога да ви бъда полезна, мисис...?

— Хайнкъл, мисис Хайнкъл. — Дамата вдигна чантата, която носеше. — Това са цветята, които поръчахте, мис Мермелщайн.

Марсиа се вгледа в шарения букет.

— Цветя... аха...

„Още един опит да ме склонят за участие в тържествата.“

— Да, цветята са много красиви — продължи гласно, посегна и взе едно. — Какви са тези? А, може би в шведските цветове синьо и

жълто? Гостите със сигурност ще им се зарадват, особено кралицата. Тя обича цветята. Благодаря ви, мисис Хайнкъл.

Бръчките по челото на възрастната жена се сгъстиха още повече.

— Това са цветя, всички видове, мис Мермелщайн. Не си ли спомняте? Поръчахте ги при мен преди половин година. Аз съм мисис Хайнкъл, цветарката.

Марсиа се загърна по-плътно с хавлията.

— Да, вярно. Мисис Хайнкъл — изведнъж се сети. — Вие сте жената, която продава семена и луковици на цветя. Днес съм много разсеяна...

— И много мокра — не пропусна да отбележи Лизи.

— По-добре платете на мисис Хайнкъл — сопна ѝ се Марсиа. — И кажете на Томас да ги засади... но не две години след като съм умряла.

— Имате намерение скоро да умираш ли? — попита Лизи и се забърза към кухнята.

— Кралица Силвия... — мисис Хайнкъл се усмихна замислено. — Вече сте чула, че Силвия Мендоса ще прекара отпуската си на нашия остров?

— Не, само не започвайте тази тема...

Марсиа изобщо не възнамеряваше да се занимава повече с оглупялата си икономка и с някаква старица, с които явно не можеше да се разбере. Искаше само да си вземе горещ душ, за да оживи вцепенените си от студ крака.

— Аз първа прочетох във вестника, че ще идва Силвия Мендоса. За щастие избрала е нашия остров. Идолът на моята младост, кралицата на лененото платно... моята кралица Силвия...

Мисис Хайнкъл пусна в джоба си парите, които Лизи ѝ подаде, и кимна приятелски към Марсиа.

— Сигурно се присмивате на мен, старицата, и на любовта ми към кралица Силвия, но и вие ще остарееете и тогава ще си спомняте със същата любов за неща от вашата младост.

Марсиа кимна и изтича в банята, тъй като вече зъбите ѝ тракаха от студ. И докато се наслаждаваше на горещите струйки от душа, си мислеше, че няма да е далече времето, когато ще грохне, ако изживее още няколко стреса като днешния. И ако цялата тази тупурдия около

кралското семейство продължи по-дълго, ще се сдобие без много усилия с бръчки като на мисис Хайнкъл.

„Тупурдия...“ Тази дума я накара да потръпне цялата. „Кралица Силвия... Отпуск на острова...“ Обзе я неприятно чувство, но бе все още доста премръзнала, за да се отдаде на тези мисли.

След проливния дъжд слънцето отново се показва, а и слънчеви бяха лицата на съседките, събрали се пред къщата на Марсиа.

— Изненада! — извикаха в хор, когато тя се показва. — Изненада!

— Вече нищо и никой не може да ме изненада!

Марсиа се бе преоблякла и се бе преборила с всички последствия на лошото време, освен с натрапчивото съмнение в съзнанието си, което все още не можеше да анализира точно.

— Тогава елате с нас на брега!

Мери Портър я хвана под ръка и я повлече.

— Не е ли сладък? — извика мисис Кислинг. — Искате да си играе, милият.

Марсиа, все още обсебена от смътното предчувствие, чу тропота от тежките лапи твърде късно и, докато се обърне, усети мощно блъсване в гърба. Падна на земята и почувства влажния език на куче, което доволно облиза цялото ѝ лице.

— Наистина е сладък — радваше се Доли Солстър, а Мери Портър каза гордо:

— Това е Рили, шегаджията в нашето семейство.

След кратко боричкане Марсиа успя да се отскубне от този „шегаджия“ и да се изправи.

— Знаете ли, мисис Портър, какво можете да направите с вашия Рили?

Тя си пое дълбоко въздух и, докато се обърне, отново усети мощно блъсване в гърба и отново се намери на земята.

— А това е Хони, по-нежният от двамата — обясни мисис Портър, докато песът прокарваше влажния си език по лицето на Марсиа.

Доли Солстър и Жоржет Едмъндсън дръпнаха кучето от истерично крещящата Марсиа, а Примула Невел и Мери Портър ѝ помогнаха да се изправи и я задърпаха насила към брега.

— Кралските фойерверки! — рече Мери Кислинг и гордо посочи камарата сандъци, които тъкмо бяха разтоварени от един камион. —

Сега ще запалим пробната ракета.

Даде знак на единия от мъжете, застанал точно до сандъците.

— Да живее крал Густав! — извика тя и фитилът на пробната ракета бе запален. — Да живее кралица Силвия!

Съскането на фитила изведнъж спря и се чу глух пукот. Ракетата се пръсна на искрящи парчета.

— В единия сандък падна искра — успя да каже Марсиа.

В следващия момент сандъците странно се раздвижиха и заподскачаха на едно място, загърмяха един след друг, а ракетите летяха на всички страни, кършеха върховете на палмите, забиваха се като къртици в пясъка и отново се издигаха, минавайки на сантиметри от главите на налягалите жени. Последната счупи предното стъкло на камиона и падна на земята. Настъпи гробна тишина.

Марсиа надигна предпазливо глава, огледа отломките от сандъците, обрулените палми пред вилата си и се изправи.

— Още няколко такива идеи и нито крал Густав, нито кралица Силвия ще оживеят, особено на Св. Томас — каза тя, обърна гръб на хълцащите жени около нея и напусна мястото на кралските фойерверки.

Новият пациент се обади предварително по телефона, без да каже името си, и скоро пристигна. Марсиа бе изненадана, познала Джо Невел — съпругът на Примула. Всъщност не би трябвало да се изненадва. На негово място като „половинка“ на Примула отдавна щеше да е потърсила помощта на психо терапевт.

— Имам само един проблем! — Джо Невел се усмихна смутено, като че ли се притесняваше от факта, че не са повече. — Обичам жена си, но не мога да я търпя.

Марсиа сви рамене.

— Нищо чудно, Джо. Никой не може да търпи Примула.

Лицето му светна.

— Благодаря, Марсиа. Успокоихте гузната ми съвест. Значи не съм единственият! Благодаря!

Тя поиска обичайния си хонорар въпреки краткото лечение, но накрая все пак му направи десет процента съседска отстъпка.

— Мистър Бридж се обажда — оповести Лизи веднага щом Марсиа излезе от кабинета си. — Утре във вилата ви пристига някаква мисис Фили или Пипе, или нещо такова.

Марсиа се вцепени. „Утре!“ Утре бе великият ден, но съмнението, натрапило се в съзнанието ѝ, стана по-силно и пред очите ѝ се появи замечтаната физиономия на мисис Хайнкъл.

„Кралица Силвия... Силвия Мендоса, кралицата на лепеното платно...“

Повтаряйки си мислено думите ѝ, тя скочи в колата си и тръгна право към ВИП-агенцията. Не обърна никакво внимание на кокетното „Здравейте, мис Мермелщайн“ от страна на Анита, а нахлу без предупреждение в стаята на Антъни. Сграбчи го за яката и го погледна като обезумяла в очите.

— Забрави законите на твоята проклета фирма. Това е въпрос на живот и смърт. Кажи ми честно! — заумолява го горещо. — За мен няма значение, аз не се интересувам от известни личности. Но все пак трябва да знам за лицата, които утре... в моята вила — тя въздъхна тежко. — Не са ли шведският крал Густав и кралица Силвия?

На разтревожената физиономия на Антъни се изписа облекчение.

— Не, скъпа, нямаме нищо общо с тях. Как ти хрумна тази идея? Марсиа бе затаила дъх в очакване.

— Това е една много дълга история — посочи телефона. — Мога ли да се обадя?

Антъни кимна утвърдително и тя набра номера на Дороти. Чу сигнала, а след него съобщение на телефонния секретар: „Всички сме в общината за генерална репетиция на роялистките «Пъстри вечери». Ако възнамерявате да проникнете с взлом в дома ми, мога да ви уверя, че няма да намерите нищо, защото всичко ценно съм инвестирала в това шоу.“

— Къде отиваш? — извика Антъни.

— На една от „Пъстрите вечери“.

Той погледна секретарката си и потърка замислено брадичката си.

Общинската зала бе украсена със сини и жълти декори. В ъгъла ѝ стояха Мери Кислинг, Доли Солстър, Примула Невел и Жоржет Едмъндсън и се шамаросваха една друга, докато на осветената в синьо и жълто сцена седем дебели дами, облечени в синьо-жълти трика,

представяха „Шведския кралски балет на Вирджинските острови“, клатейки късите си крака и мятайки огромните си бюстове.

Мери Портър оцветяваше козината на Рили жълта, а двете ѝ отвратителни деца оцветяваха тази на Хони в синьо. Розе, шивачката, бе паднала в басейна, намиращ се до сцената, и се опитваше да се измъкне. Не потъваше само защото се бе хванала в купа бални рокли до ръба на басейна.

— Няма ли да ѝ помогнете? — провикна се Марсиа към тъмнокос млад мъж, който плуваше точно до давецата се Розе.

— Ангажиран съм като гол танцьор, а не като спасител — отвърна той.

Марсиа успя да улови шивачката си за косите и да я придърпа.

— Мързи ви да си мръднете пръста — извика вбесена към голия танцьор.

В същото време Чандра се търкаляше през глава от сцената и крещеше:

— Счупих си крака!

Джинкс се наведе ниско над нея и писна:

— Ишиасът ми! Ишиасът ми!

Музиката спря и треперещ от негодувание, голият танцьор излезе от басейна.

— Не съм мързелив! — извика на Марсиа и се изправи гордо пред нея. — Показвам се, за да ме гледат. И аз съм участник в това шоу!

— Но излишен! — Тя го бутна към лежащата и пухтяща шивачка и плесна с ръце. — Моля за внимание.

Изчака, докато утихнат всички стонове и шумове в залата, и продължи:

— Току-що научих, че всичко това е едно недоразумение. Очаква се не шведската кралица Силвия, а Силвия Мендоса, кралица на лененото платно. Или по-точно казано, дамата вече е пристигнала на Св. Томас.

— Не може да бъде! — възкликна тих женски глас.

Повечето от присъстващите заплакаха разочаровани. Марсиа погледна ужасените и отчаяни лица и извади пакетче визитни картички от джоба си.

— Като терапевт на разочаровани пациенти имам богат опит. Доверете ми се. Телефонният ми номер е на визитката. Ще се радвам, ако ме посетите. Желая ви приятен ден!

И излезе.

Клатейки отчаяно глава, Марсиа бе коленичила в коридора на къщата. Разполагаше само с икономката и прислужника, които бяха толкова глупави, че дори не можеха да измият пода както трябва. И естествено сама трябваше да се заеме с това. Стегна забрадката си, избърса потта от челото си и тъкмо хвана наново четката и парцала, когато вратата зад гърба ѝ се отвори.

— Здравей, Марсиа, виж кого ти водят!

„Антъни!“ Марсиа простена мислено. Още не знаеше как да му обясни цялата тази гюрултия около шведското кралско семейство. Беше сигурна, че ще ѝ се смее с глас. Въздъхна и бавно се изправи. „Антъни и неговият ВИП! Що за важна личност ще е това? Първо ще кажа на Антъни добър ден, а после ще му обясня онази нелепа кралска история.“

Обърна се и като че ли фойерверките от пробния роялистки празник експлодираха пред очите ѝ, а една ракета сякаш се блъсна в главата ѝ. За части от секундата осъзна в какъв ужасен вид се бе появила пред тази жена, но се въздържа да съблече престилката си, тъй като по бельо, както си беше отдолу, едва ли би изглеждала по-представително.

— Импе... императрицата!... — запъна се тя, вперила поглед в усмихнатото лице на Антъни.

Опита се да направи реверанс, но загуби равновесие и щеше да падне точно в кофата, ако не беше навременната намеса на Антъни, който я задържа и изправи отново на крака.

— Няма причина за безпокойство.

Марсиа гледаше смаяна брокатовия костюм в жълто и червено със скъпи бродерии от златни нишки, който посетителката носеше.

— Това е мис Мермелщайн, хазяйката ви. А, да, скъпа. — Антъни изтика Марсиа в другата стая. — Нейно величество императрицата желае да се обръщат към нея дискретно само с „мадам Палеви“. И не се паникьосвай, моля те!

— Да... да не се паникьосвам?! — запъна се тя. Гласът ѝ се бе променил. — Какво значи това? Ти акъл имаш ли? Та цяла императрица е дошла в къщата ми! Къде е официалната ми рокля? Остави ме на мира! По дяволите! Веднага искам най-красивата рокля! Лизи, погрижете се за доставянето на персийски ориз, персийски чай и персийски чер хайвер! Господи, къде е тази проклета официална рокля?

Антъни я погледна с ужас.

— Да не си полудяла? Винаги си твърдяла, че не се впечатляваш от известни личности.

— Разбира се, че не се впечатлявам. Ни най-малко! — Марсиа си пое дълбоко дъх. — Няма абсолютно никакво значение за мен. Трябва да си купя и няколко персийски килима. Остави ме най-после на мира! — изсъска тя и се спусна към вратата. — Лизи, вдигнете иранския флаг! Трябва да се преоблека и по най-бързия начин да организирам парти.

Префуча тичешком край напълно забравената в коридора бивша императрица на Иран, когато чу вика на Антъни:

— Спри!

Но как можеше да спре, след като беше пристигнала самата иранска императрица.

Издание:

Хелън Дъглас. Антъни

ИК „Слово“, Велико Търново, 1994

Редактор: Йордан Дачев

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.